

списание
за фантастика

ФЕНТЪЗИ
ФАКТОР

януари '2001
цена 2,50 лв.

списание за фантастика

ФЕНТЪЗИ

ФАКТОР

РАЗКАЗИ
ПУСТИНЕН ДЪЖД
TE DEUM LAUDAMUS
РАЗПИТ

КОМИКС
ВОИНЪТ НА
СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ

МИТОВЕ
СКАНДИНАВСКИТЕ
БОГОВЕ - ЛЮБИМЦИ НА
ФЕНТЪЗИ АВТОРИТЕ

КИЙТ ПАРКИНСЪН
И ФАНТАСТИЧНИТЕ
МУ СВЕТОВЕ
РЕЙМЪНД ФИЙСТ
МАЙСТОР НА
ФЕНТЪЗИ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА

тема на броя

НОВИТЕ КНИГИ, ФИЛМИ И КОМПЮТЪРНИ ИГРИ

МУЗИКАЛНАТА ТЕЛЕВИЗИЯ НА БЪЛГАРИЯ

“МАСТЪРХУД” ГАРАНТИРА
БАГРИТЕ НА ЖИВОТА

ХИМИЧЕСКО ЧИСТЕНЕ
С ГАРАНТИРАНА ТЕХНОЛОГИЯ

София
ул. “Костенски водопад” 58
тел. 59 56 23
и ж.к. “Младост” 3 до бл. 321
GSM 088 234 467

**Весела Коледа и Честита Нова Година
в аванс, скъпи читатели!**

След като взехме пример от джуджетата на Дядо Коледа и ние, като тях си седнахме на... и се захванахме да подготвим подарък за вас - поредния брой на (надяваме се) любимото ви списание.

И разбира се, за да е истински подарък сме се постарали той да бъде по-добър от предишните. Дали е така ще кажете вие.

Предлагаме ви малко по-къси, но за сметка на това повече разкази, а даже и един роман с продължение. Имаме си не една, а две теми на броя, но не очаквайте следващия брой те да станат три!

Само за този брой решихме да дадем почивка на "Разказвача", за да освободим място за нови изяви, но той обеща да се върне пак и да ни доразкаже историите около "Толемия Конфликт".

Благодарим на всичките ни нови сътрудници, а и на всички вас, които пратиха писма и електронна поща, както и на тези, които подгряваха телефона и ни пречеа да заспим преди да сме си свършили работата, докрай и добре.

Ама стига съм ви засипвал със слова и препинателни знаци! **Четете и ще видите!**

Чувствайте се свободни да ни се обаждате с мнения и препоръки по всяко време (без рано сутрин преди дванадесет). Ние ще работим здраво и през следващия век, но без вас няма да се справим. Пък и какво сме без читателите?...

Цялата редакция на ФФ ви пожелава приятно четене и Весели празници.

Както и много приятни срещи през 2001 година.

Иван Атанасов

СЪДЪРЖАНИЕ

КНИГОФАКТОР	4 стр.
тема на броя КИЙТ ПАРКИНСЪН РЕЙМЪНД ФИЙСТ	6 стр. 10 стр.
разказ ПУСТИНЕН ДЪЖД	12 стр.
разказ ЕЗЕРОТО НА ЕДНОРОГА	16 стр.
легендата за ДЯДО КОЛЕДА	18 стр.
роман с продължение КОСМИЧЕСКО РАЗУЗНАВАНЕ	20 стр.
комикс ВОЙНЪТ НА СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ	24 стр.
разказ TE DEUM LAUDAMUS	28 стр.
разказ РАЗПИТ	33 стр.
ФЕНТЪЗИ ЗАБАВА	36 стр.
митове, легенди и герои СКАНДИНАВСКИТЕ БОГОВЕ...	38 стр.
ГЕЙМФАКТОР	41 стр.
КИНОФАКТОР	42 стр.

ЕКИП

ИВАН АТАНАСОВ
ИВАН ХРИСТОВ

илюстрации:

КРАСИМИР ИВАНОВ
ДИМИТЪР СТОЯНОВ

сътрудници:

БЛАГОЙ ИВАНОВ
ИВАЙЛО ДИНКОВ
НИКОЛАЙ ШАРАПОВ
СИМЕОН АСЕНОВ

разпространител:

КИРИЛ ГЕГОВ
тел. 048 858 454

координати:

ул. "Ген. Гурко" 34
тел. 986 65 05
f_factor@operamail.com

След успеха на серията Белагариад, ИК Бард ни предлага нова среща с творчеството на Дейвид Едингс.

Пред вас е първи том от трилогията МАЛОРЕОН - очакваното с огромно нетърпение продължение на бестселърите от БЕЛАГАРИАД.

МАЛОРЕОН е епическо описание на странни земи и още по-странни народи - великолепно произведение в жанра фентъзи, изпълнено с удивител-

ни съдби на хора, кrale и богове, чийто живот е вплетен в кулминацията на продължилата седем хилядолетия война между двете противостоящи Съдби. От изхода на тази борба ще се реши съдбата на всичко във Вселената.

ИК Бард ще издаде квинталогията в три тома, като в последния ще бъде включен и Rivan Codex, който съдържа интересни данни за земите и обичаите в света на Дейвид Едингс.

"Принц на кръвта" и "Кралски корсар" са последните две книги от поредицата "Сага за войната на разлома". В тях Реймънд Фийст продължава увлекателния си разказ за кралската династия на "Островното кралство".

Кралството изглежда стабилно, крал Луам управлява мъдро, с помощта на своето семейство, докато при нещастен случай не умира престолонаследника. Короната се пада на сина на принц Арута Боррик. За пореден път талантливият писател, ни въвежда в нов свят. Това е империята Кеш. Отношенията между империята и кралството зависят от младите синове на Арута. Ще успеят ли, Боррик и неговият брат близнец Ерланд да се предпазят от надвисналите опасности, като "между другото" спасят и мира в Мидкемия.

"Кралски корсар" е историята на

най-малкият син на дома Кондуин - Николас. Момчето е родено с недъг на съпалото, като това се отразява на психиката му. Николас не е убеден във възможностите си, страхува се, че може да допусне грешка в най-критичния момент. За пореден път светът е заплашен от злото и точно Николас е човекът призван да се справи с новата опасност. А заплахата е наистина голяма. Черна магия, опасни култове... това са само малка част от опасностите, които ще се срещнат героите.

Последните книги от поредицата са достоен завършек на "Сага за войната на разлома".

Все пак, авторът оставя отворен финал и за читателите остава надеждата, че пак ще се срещнат с фантастичния свят на Мидкемия.

"Сфинксьт" е четвъртата книга от "Зона 51". Една поредица, съчетаваща приключенския дух на "Индиана Джонс" и тайнствените криминални загадки на "Досиетата X".

Шпионите на извънземните са навсякъде!

Доктор Лиса Дънкан и офицерът от специалните части Майк Търкот го знаят по-добре от всеки друг. Някой разкрива тайните, прониква зад най-секретните кодове и дори завладява един от свръхмощните спътници от програмата "Звездни войни".

ЧОВЕЧЕСТВОТО ОТНОВО Е В ОПАСНОСТ

Планетата е заплашена от термо-

ядрен катаклизъм.

Часовете до края са преброени. Търкот и Дънкан нямат право на грешна стъпка. Придружени от хора, движени от странни и причудливи мотиви. Двамата заминават за Египет, където се натъкват на

ИЗУМИТЕЛНО ОТКРИТИЕ

- спасителната брънка може да се окаже ключът за легендарния старозаветен Кивот, е който се съхранява истинската история на човечеството. Но артефактът е скрит дълбоко в галериите под статуята на големия сфинкс, а Търкот и Дънкан не са единствените тръгнали по следите му...

Единайсет години след смъртта на баша си, Брайън Хърбърт открива в банков сейф негови записки за седмия роман от великата му сага. Въодушевени от находката, двамата с Кевин Андерсън решават да напишат нова трилогия за пясъчната планета, като "върнат" времето с четири десетилетия преди събитията в "Дюна" - тогава, когато Шадам все още жадува за императорския трон, Пардот Кайнс прави първите си екологически прозрения, барон Владимир Харконен е

в разцвета на силите си, а светите майки от Бене Гесерит са на крачка от раждането на месията...

"ДЮНА: РОДЪТ АТРЕИДЕС" дава свой увлекателен отговор на много въпроси и загадки, останали нерешени в книгите на гениалния първоманитор.

Остава да се надяваме, че синът на великия писател ще справи с тежката задача да бъде достоен наследник на баша си.

Очаква ви нова среща с легендарни герои от "Хайборейската епоха". Смели рицари, безразсъдни варвари и пирати ще надничат от страниците на "Хроники", коварни магьосници ще застават на пътя на доброто, което въпреки всичко трябва да възтържествува, но дали ще успее?...

В сборника "Хайборейски Хроники"

Питър Тайлър си е поставил амбициозна задача да хронологизира творчеството на Робърт Хауърд, като го обогати със свои собствени произведения, касаещи историята на древните земи и така ни поднесе един своеобразен алманах на света, сътворен от башата на Конан.

КНИГОФАКТОР

"Блуждаещи огньове", новата книга на издателство "Еднорог", е първата от серията исторически криминални романи, озаглавена "Кентърбърийски загадки". Под псевдонима П.К. Дохърти един от най-продуктивните и популярни британски автори на криминални романи се обръща към неувяхвания чар на "Хосървите" "Кентърбърийски разкази". Дохърти поставя своите ренесансови загадки в живописния свят на безсмъртната творба на Чосър. Познатите ни поклонници са на път от Лондон към Кентърбъри, за да се поклонят пред мошите на свети Томас Бекет. Всяка вечер, когато намерят някъде подслон, те съкращават дългите часове на нощта отново с разкази - но не за весели и поучителни случки, както през деня, а за убийства и неразкрити тайни.

"Блуждаещи огньове" е загадката на бедния свещеник. Спомените го връщат към първата му енория - живописно селце

в Кент, чиито жители са преследвани от проклятие, а старата селска църква крие страшна тайна. Преданието гласи, че група тамплиери са били подмамани и избити в тресавището край селото. Говори се, че рицарите от забранения орден са носели със себе си легендарно съкровище. Къде е изчезнало то? Защо последният селски свещеник, кротък старец, който се интересувал от историята на селото, се е обесил една нощ в гробището край църквата? Жителите на селото и господарят на близкия замък знаят повече, от това, което са склонни да разкажат. А младият свещеник е решен да разгадае тайната и да влигне проклятието - но ще намери ли сили в себе си да заплати цената?

Мистика в добрия стил на готическите романи ще ви съпътства докато четете тази книга, а може би и след като си легнете...

Героите на епоса "Авалон" оживяват отново - в края на двадесети век в Америка!

ФФ

Скъпи читатели, в предишния брой стартирахме една нова рубрика, наречена "Тема на броя". В нея ще ви представяме популярни писатели, художници, кинотворци, музиканти и други личности свързани с фантастиката във всичките ѝ проявления.

В този брой ще ви представим един от най-добрите художници на фантастични картини, както и един от най-нашумелите писатели на фентъзи.

Ще очакваме вашите мнения и препоръки, какво искате да прочетете в тази рубрика.

КИЙТ ПАРКИНСЪН

Всички сме виждали любимите си фентъзи герои и светове, претворени в стотици малки шедеври на изобразителното изкуство: корици на книги, календари и албуми с илюстрации, обложки на компютърни игри и какво ли още не. Но всъщност не знаем почти нищо за хората, които стоят зад всичко това, тези, които придават облик и плът на писаното слово.

Един от тях е Кийт Паркинсън - малко известен у нас, но много талантлив американски дизайнер-илюстратор. Той е познат на българския читател може би единствено от няколко книги, издадени у нас с неговите оригинални корици - двете части на "Камъкът на съзидателите" от Тери Гудкайн, "Полугара магьосницата" от Дейвид Едингс и "Вълшебната кутия" от Тери Брукс. Кийт Паркинсън е творец със свой собствен, уникален стил, ярък и същевременно реалистичен. Основното в творбите му е природата в своята първична красота, прекрасните, детайлни костюми и снаряжение на героите му, както и невероятните дракони и други страховити създания, които сякаш всеки момент ще раззинат озъбените си пасти срещу нас.

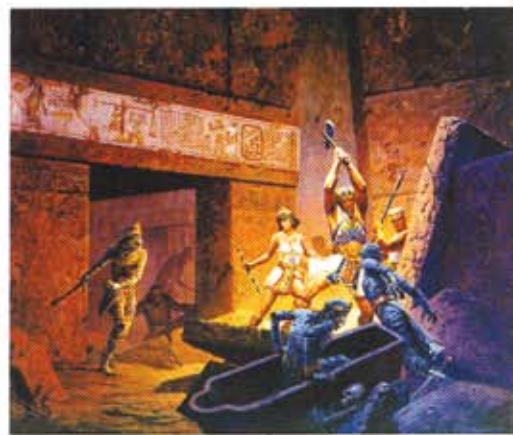
Кийт Паркинсън е художник с богата творческа биография.

Той е роден на 22 октомври 1958 г. във West Covina, Калифорния. След като завършва дизайнерското училище в Кендал през 1980 г., той започва работа в компанията Advertising Posters. Следващата му спирка е TSR (най-голямото издателство за ролеви игри в САЩ), където в продължение на 5 години участва в най-разнообразни проекти, от корици на книги и списания до календари и обложки за компютърни игри, включващи заглавия като Dragonlance, Forgotten realms, Gamma World и Amazing Stories. След това решава, че е време да премине на свободна практика и през следващите 7 години работи по кориците на книги за Нюйоркския издателски пазар, включващ освен споменатите по-горе автори, също и Ан Маккафри, Оън Скот Кард, Уейс и Хикман, К. Дж. Чери, Денис Маккиърнън и много други. През това време получава множество награди. През август 1995 г. издава нова игра с картички, наречена "Guardians", освен това публикува албум с най-добрите си илюстрации. След като прекарва почти 9 години в югоизточна Пенсилвания, Кийт се премества в Аризона през юни 1999 г. с жена си Мери и двамата си сина, Ник и Зак.

...И ФАНТАСТИЧНИТЕ МУ СВЕТОВЕ

А ето какво споделя художникът за себе си и своята работа в едно интервю, взето в началото на годината:

1. Вашият талант на художник беше ли изявен в ранна възраст?

К П: Не съвсем, но обичах да рисувам, когато нямаше какво друго да правя. Харесваше ми да рисувам космически кораби, особено когато космическата програма на НАСА беше в своя апогей. По-късно имах един учител в гимназията, който ме насочи към фентъзи. Той промени живота ми и ми показа верния път.

2. С какво се занимавахте преди да започнете да рисувате?

К П: Бил съм барабанист в рок-банда, строителен работник, картинен оформител, мозъчен хирург (о кей, о кей, последното беше шега) и много други, но всичко това беше, преди да завърша колежа. Веднага след дипломирането си намерих работа като... продавач на стереоуредби! Отне ми около 9 месеца, докато получа първата си шатна длъжност, свързана изключително с рисуване. Тя

беше за компания, наречена Advertising Posters, където се занимавах с оформлението на аркадни видеоигри. Това беше по времето, когато тези игри бяха нещо ново и на мода.

3. Какво предпочитате: да работите в къщи или в студио с други художници?

К П: Работил съм и по двата начина и докато работех в TSR беше страхотно с всички тези художници, събрани в едно голямо помещение - наистина ми доставяше удоволствие. Аз бях най-младият от тях и за мен това беше прекрасна възможност да гледам как работят другите и да се уча от тях. След като напуснах, имах по-малко студио в Lake Geneva с Лари Елмор и Бил Уилингъм, художник на комикси. Няколко години по-късно се преместих в моето студио у дома и сега ми харесва да работя сам.

4. Опишете Вашата работна обстановка?

К П: Моето студио е мястото, където държа всичките си "вехтории", така че тук има много неща, които са, така да се каже, близки и скъпи на сърцето ми. Тук са всичките ми книги и колекцията ми от оръжия. Имам голям аквариум, пълен с рибки. Смешно е, когато хората казват, че рибките били успокояващи. Не знам какви са техните, но моите постоянно се бият помежду си. Последното нещо, което са, е успокояващи. Студиото ми е построено над гаража. То е просторно и осветено, с големи прозорци на трите стени и висок катедрален таван. Издържано е в провинциален стил, със стари неодалани греди и дъски от бял бор, покриващи стените. Имам и един грамаден вентилатор, монтиран на тавана, който изсмуква изпаренията от боята - нещо наистина необходимо.

5. При създаване образите на Вашите герои снимки ли използвате, или живи модели?

К П: Наемам модели, които фотографирам, и след това работя от снимките, които съм направил. Аз не копирам снимките. Първо скицирам идеите си, а после правя ориентировъчни снимки, ако има нужда.

6. За Вашите декори и костюми правите ли някакви предварителни проучвания?

К П: Имам обширна справочна библиотека от исторически костюми и та-

кива, използвани в киното и литературата. Понякога прелиствам книгите в търсене на идеи, а понякога, след прочитането на ръкописа, имам много ярка умствена представа на това, което ще рисувам. Всичко зависи от вида на проекта, по който работя. Номерът е, ако не знаеш как изглежда нещо, да го видиш. Веднъж например, работейки по един проект, не знаех как изглежда катапултът, и го видях от една книга. Същото се случи и когато трябваше да рисувам пиратски кораб. Купих модел на кораба, който ми трябваше, сглобих го и го фотографирах от различни ъгли.

7. Когато работите върху корица на книга, четете ли я, или имате само резюме?

К П: Предпочитам да имам завършения ръкопис и да мога да го прочета, преди да илюстрирам книгата. Има две причини за това. Първата е, че резюмето ограничава илюстратора. Когато чета някоя книга, аз получавам цялостно усещане за

нея и корицата трябва да опита да предаде това усещане. Невъзможно е да постигна това, без да съм прекарал известно време с героите от книгата. Другата причина е, че просто обичам да чета историите. Ама че начин да си изкарваш прехраната, а!

8. Кои жанрове предпочитате?

К П: Любимият ми жанр е фентъзи. Обичам суровия и бурен характер на средновековния живот. Не че бих искал аз самият да живея по този начин. Да спиш на голите скали под звездите, да гладуваш през половината от времето и да влизаш в битки с мечове звучи авантюристично, но все пак мисля, че ще си задържа хубавото меко легло, редовното хранене и не-леталния волейбол за поддържане на формата. Друг привлекателен аспект на фентъзи е, че действието се развива сред природата. Обичам да рисувам пейзажи. В тях е вечната способност на природата да ни свързва с миналото или с въображаемото. Тя почти не се променя и прави рамките на нашите истории по-реалистични. Майката-природа е вълшебна сама по себе си. Идете в гората и си представете, че сте в Толкиновата Средна земя. Ако опитате достатъчно силно, току виж сте видели някой ент или някой елф. (Няма да казвам на никого, ако и вие си мълчите).

9. Любимият Ви исторически период?

К П: Те са два: Европа и Средният изток между 1066 и 1300 г. от новата ера (особено Хенри втори и неговият кралски двор) и Египетската империя. Последната покрива много време, но цялото е много интересно.

10. Кои са любимите Ви автори?

К П: Работя с много от известните автори и повечето са ми добри приятели, но по разбираеми причини няма да ги класирам. Извън хората, с които работя: Толкин, Франк Хърбърт и Хайнлайн.

11. Кажете нещо за бъдещето?

К П: Радвам се, че попитахте. Нещо напълно ново за мен е, че в момента пиша мой собствен епичен фентъзи роман. Защо ли? Написването на история е нещо, което обмислях от доста време и реших най-сетне да започна. Радвам се, че го направих. Удоволствието е не по-малко от рисуването. Серията се казва "Хрониките на империята" и е героична, романтична фентъзи история. Започнах проекта преди много години с нищо повече от откъслечни идеи за хора и места. Тогава си представях книгата да бъде написана от някой друг. Преди около 4 години започнах да работя по основата на историята и през следващите две години тя прерасна в нещо, което наистина харесах. Започнах да пиша и не можех да се откъсна от текстовия редактор, за да рисувам. Моят свят е мястото, където всички неща, които никога съм нямал шанса да нарисувам, най-сетне ще оживеят. Има толкова много неща в историята, че почти не знам откъде да започна. Планирам да отидя още няколко месеца далеч от рисуващия дъска, за да завърша книгата... после ще видим какво ни е подготвило бъдещето. В идеалния случай бих искал да пиша и илюстрирам моите собствени истории, нещо почти изключително. А междувремевно работя по картичките за играта Magic the gathering, по един нов компютърен фентъзи свят на Sony Interactive, наречен "Everquest", по новия роман на Тери Гудкайна и новия роман на Алин Дийн Фосър, уф! Хубаво е да бъдеш зает!

ИВАЙЛО ДИНКОВ

КИИТ ПАРКИНСЪН

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

МАЙСТОР НА ФЕНТЪЗИ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА

След като най-сетне се появи и на българския пазар, Реймънд Фийст бързо успя да спечели сърцата на читателите на фентъзи у нас. Все още се знае твърде малко, обаче, за творчеството и живота на автора на над 13 бестселъра, преведени на множество езици, затова решихме, че е съвсем уместно да му посветим няколко страници в нашето списание. На тях ще ви запознаем накратко с Реймънд Фийст (доста оскъдна е информацията за него, разпространена в интернет, но все пак...) и ще хвърлим едно око на творчеството му.

Реймънд Е. Фийст е роден и израснал в Южна Калифорния. Сега живее в Сан Диего. Завършил е образованието си в Калифорнийския университет в Сан Диего, специалност приложни изкуства, през 1977г. Многократно неговите произведения намират място в класациите за бестселър на известни списания като New York Times и Times of London. Живее с жена си, детето и двете си котки. Цялото семейство обичат да язлят породисти коне.

Фийст участва и в разработването на ролеви игри (настолни игри от типа Pen&Paper). Всъщност той е започнал именно от тях след което решава да напише книга по игралните си приключения. На въпроса, "Как той е успял да стигне до края на това, което толкова много любители на ролеви игри преди него са започвали, но не са завършвали?" той отговаря кратко и с лека ирония: "Писателите пишат, докато другите се канят, говорят, обсъждат... и стигат само до там."

За своите творби, в десет от които действието се развива в един фантастичен свят - светът на Келеуан и Мидкемия, Реймънд Фийст казва: "Аз, всъщност, пиша исторически романи. Те просто се отнасят за свят, за който никой не знае (освен моите читатели)."

Не може да разбере колегите си, които продължават да пишат, до-

ри след като читателите ясно са им показали, че не харесват творбите им.

С добро чувство за хумор, склонен дори към самоирония, но имаш ясна представа за огромния си талант Фийст разкрива тайната на увлекателния си стил: "Как го пиша ли? Просто си го измислям! За мен част от удоволствието е, че повечето пъти дори и аз не знам какво точно ще се случи, докато не го напиша."

"Обичам да казвам, че писането ми е като диалог, в който аз чувам само единия от участниците - Фийст се усмихва - След това ще дойдат моите почитатели и ще ми разкажат за неща, които са разбрали от историята - неща, които аз не си спомням да съм поставял там. И аз осъзнах, че може би, това е другият участник в диалога - частта, която читателите прибавят в историята."

Тази непринуденост, помага на Фийст да се доближи до читателите и да им стане близък. Когато не пише книги или чете многобройните писма от своите фенове Фийст се занимава с разработка на компютърни игри, колекционира стари класически филми, които са и любимите му, както и маркови вина (събрал е над 6000 бутилки), които смята да са обект на негова бъдеща книга. Дали тя ще се приеме толкова добре, колкото и фентъзи историите му, само времето би могло да покаже.

В момента работи над третата книга от трилогията "Riftwar Legacy" частично базирана на успешните компютърни игри "Betrayal at Krondor" и "Return to Krondor", ползващи неговия фантастичен свят.

В някой от следващите ни броеве може пак да се върнем към талантливия писател, но сега ще обърнем внимание към творчеството му. Ще ви запознаем с неговите книги, като накратко ви разкрием част от историята в тях с надежда скоро сами да можете да ги прочетете.

Публикации:

Имената са оставени в оригиналния си вариант, понеже не сме сигурни дали превода на български няма да налага някой промени.

The Riftwar Saga - Преведена и на български език и издадена от ИК Бард
Magician (Apprentice and Master)
Silverthorn
A Darkness at Sethanon

The Empire Trilogy

Daughter of the Empire - с/с Janny Wurts
Servant of the Empire - с/с Janny Wurts
Mistress of the Empire - с/с Janny Wurts

The Riftwar Stories
Prince of the Blood
The King's Buccaneer

The Serpentwar Saga
Shadow of a Dark Queen
Rise of a Merchant Prince
Rage of a Demon King
Shards of a Broken Crown

The Riftwar Legacy
Krondor the Betrayal
Krondor the Assassins
Krondor: Tear of the Gods
в процес на работа

Legends of the Riftwar
NOT YET RELEASED

Honoured Enemy - с/с William Forstchen
Murder in LaMut (Working Title)

Conclave of the Shadows
непубликувано

Other Midkemia Related Titles
Atlas of Midkemia - With Steve Abrams
в процес на работа

Other Tales
Faerie Tale

Кратко описание съдържанието на книгите на Р. Фийст:

Издадените в България книги ще оставим без коментар тъй като сме ги разгледали в рубриката си "Книгофактор"

The Riftwar Saga

Публикувана е в България в три тома от ИК Бард

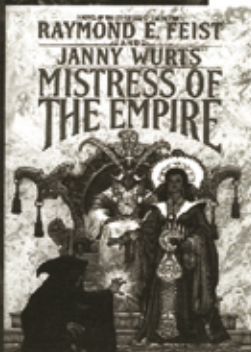
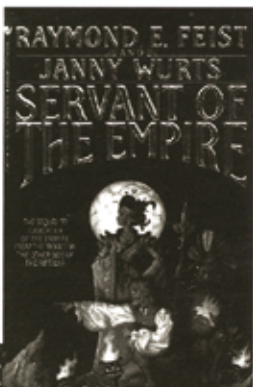
1. Magician (Apprentice and Master) - "Чукаът на Магьосника / Майстор Магьосник"
2. Silverthorn / A Darkness at Sethanon - "Сребромърн / Мрак над Сетанон"
3. Prince of the Blood - "Принц на кръвта"
4. The King's Buccaneer - "Кралски корсар"

Daughter of the Empire

"Дъщеря на Империята"

В съавторство с Джани Вуртс

От възбуждението на двама от най-добрите фентъзи автори, се ражда възхитителния епос, който отвежда читателя в сурieto на екзотичната империя на Цураните, където се вихрят смъртоносни дворцови интриги. Магия и убийства са обхванали света на Келеуан, където благородна девойка е повела своите последователи през трудности и ужас. Тя е Мара, управницата на Акома, която, за да оцелее трябва да се пребори с властни съперници, като спечели за съюзници енигматичните Чо-ха - раса от другопланетни инсектоиди. Но за да върне властта в ръцете на своя род тя трябва да промисли сурieto

си за власт и да се омъжи за сина на един от своите врагове. Смелостта и решителността помагат на Мара да избегне всички покушения и капани, за да може да се срещне лице в лице с най-големия си враг. В неговата собствена крепост...

Servant of the Empire

"Слуга на Империята"

В съавторство с Джани Вурти

Продължението на "Дъщеря на Империята". Мара от Акома, управнича на своя род, сега е се установила като сила, с която трябва да се съобразяват в Империята. Като експертен участник в "Играта на Консулите", тя е майстор на политическите интриги. Мара е успяла да придобие нови земи за своите последователи, но войните в Мидкемия изчерпват човешките ресурси. Трудно се намират хора и слуги.

Без да се вслушва в съветите на другите Мара купува група от мидкемийски военнопленници и разбира, че един от тях е благородник. Кевин, третият син на Барон Зун. Скоро девойката осъзнава, че той може да и бъде много полезен в "Играта на Консулите".

Mistress of the Empire

"Любовница на Империята"

В съавторство с Джани Вурти

Завладяващият финал на серията за Империята разкрива окончателно историята за битката на една жена за завладяване и промяна на нейния свят. "Дъщеря на Империята" започва епичната сага за Мара от Акома, разкривайки нейното шеметно изкачване до върховете на властта в Макиавелски интриги на Цуранския дворец.

"Слуга на Империята" продължава историята разказвайки за това как Мара се превръща в опитен политически играч в "Играта на Консулите".

Сега Мара се изправя не само срещу "Братството на Убийците" и хитрите шпиони на конкурентните фамилии, но и срещу страховития "Съвет на Магьосниците", които виждат в нейно лице, пряка заплаха за древните си сили.

Shadow of a Dark Queen

"Сянката на тъмната кралица"

Нешо тъмно се прокръвя в далечните нироди и древни сили се подготвят за финалната битка. Тъмната Кралица събира армия с невидана мощ. На бойното поле на доброто и злото излиза група "отчаяни мъже", които ще се впуснат в приключение, което в най-добрия случай е "опасно", а в най-лошия "самоубийствено". Сред тях е Нейкор Исаланина (Nakor the Isalani), команджия, който знае повече магии от повечето магьосници, но въпреки това продължава да твърди че тя не съществува. Само той знае за истинската същност на Тъмната Кралица, чийто сянка заплашва да погълне техния свят. С групата пътува и загадливата Миранда, на която всички са поверили живота си. Тя знае много повече отколкото желае да сподели с останалите. Дали няма собствена тайна мисия? И дали ще се окаже съюзник или най-опасния враг когато

настане последната битка?

Rise of a Merchant Prince

"Възхода на търговския Принц"

Ру Авери, се е завърнал скоро от битка с армиите на Емералдовата Кралица и сега е свободен сам да определи събата си. Неговата заветна цел е да стане един от най-богатите и влиятелни търговци в Мидкемия.

Но нищо не може да го подготви за опасностите на новия му живот, където неплатените дългове могат да бъдат по-смъртоносни от острието на нож. Дори най-близките му хора са заподозрени, защото по пътя към парите и властта, предателството те следва на всяка крачка. Неговите инстинкти му служат добре, но той скоро ще разбере, че пътя към успеха далеч не е гладък.

И докато Ру работи за постигане на своите цели, спомените за далечните сили на мрака никога не го напускат, защото войната с Емералдовата кралица далеч не е завършила и това би могло да се превърне в най-голямата заплаха за новопридобитите му богатства и власт.

Rage of a Demon King

"Яростта на Краля Демон"

Още веднъж Мидкемия е под сянката на Емералдовата кралица. Нейните тъмни сили са готови да започнат страховития инвазия срещу Островното Кралство.

Магьосникът Пъг, заедно с верния си приятел войнът Томас, откриват нещо много по-ужасно от самата магия на кралицата... Освободени са първични, застрашителни сили... сили заплашващи да разкъсат Мидкемия, ако Пъг и неговата група не успеят да открие, отдавна изчезнали магьосник Макрос Черния и да се противопостави на страховитата му сила.

Shards of a Broken Crown

"Парчетата на разбитата корона"

Мидкемия е в развалини след атаката на Краля Демон. Много святи жертви са дадени, включително смелият Джеймс дук на Крондор.

Докато народа се опитва да изгради отново, великата нация, нова опасност се въздига от пепелта на войната: страховития Фадваух (Fadawah), бивш генерал от армията на Емералдовата Кралица. Той е взел управлението в свои ръце и се кани да изгради своя собствена империя от останките на Западното Кралство.

И така на плешите на двама млади мъже, Джими и Даш, да съберат останките на разбитата корона и да върнат обратно към живот Царството, такова каквото е било.

"Парчетата на разбитата корона" е незабравим финал на една от най-добрите фентъзи саги - "Serpentwar Saga".

Krondor: The Betrayal

"Крондор - Предателството"

Магическо ново приключение на добре познатите ни от "Сага за войната на разлома" Джими, Локиър и Пъг... Изминали са девет години от сблъсъка при Сетанон. Сенки за смъртоносни сили се забелязват на хоризонта. Водача на мрачните сили е Горат, морален (тъмен елф). Кръвопролитие е започнало. "Ношните

ястреби" са убили отново. Политиката отново се е превърнала в опасна, смъртоносна игра. В основата на всичко това стои мистериозна група

магьосници наричащи се Шесте.

През това време, ренегати, цурански контрабандисти на скъпоценни

камъни, смъртни врагове на Присмехуниците предвождани от тайнствен непознат, с прикрит Угодника, предател на Короната, заговорничат, за да завладеят Островното Кралство.

Krondor: The Assassins

"Крондор - Покушението"

Гилдията на убийците се завръща в Крондор, убивайки, сякаш безпричинно. Скуайър Джеймс и новоповишения лейтенант Уилям Кондуин са извлечени в тъмния свят на убийства и политика, докато Кралството е заплашено от война. Между убитите е и дипломатически посланик на съседна страна. Времето е малко за двамата мъже, решили да открият човека отговорен за военната заплаха, тайствена персона, позната само като Угодника.

Krondor: Tear of the Gods

"Крондор - Сълзата на Боговете"

Пише се в момента и по всяка вероятност ще следва сюжетът на едноименната компютърна игра

Faerie Tale

"Приказки"

В архива е отбелязан като Elf King Hill - "Hill of the Elf King" (хълма на Краля Елф). За местните хора той е просто the old Kessler Place (мястото на стария Кеслер). Голяма поручена катя, сред пътя гора, изтъмнена със спомените и митове. Разправят се странни истории за това старо място: истории за прокълната гора, странни светлини като огнени езици, заровени съкровища и изчезнали деца, вече отдавна забравени.

Но за семейство Хастингс, Глория и Филип, и техните единайсет годишни близнаци Шон и Патрик, както и тинейджърката дъщеря на Филип, Габриела това са просто фантазии. Те просто търсят място от където да започнат на чисто и смятат, че са го открили, когато един ден Шон и Патрик разкриват тайната на Магическата гора и силешите същества, които ги подканват в един свят на древна келтска магия. Внезапно синят се превръща в кошмар, понеже фееричните същества, всъщност са демони желаещи да обсебят самата детска душа!

Страници в Internet с информация за Реймънд Фийст:

Fiestfams-l@cornell.edu

kirk@woli2woll.com (a comprehensive REF homepage)

alt.books.raymond-feist (newsgroup)

http://www.midkemiamagazine.com/stevea (Midkemiamagazine)

http://www.7thlevel.com (for info.re: Return to Krondor game)

http://www.crydee.com/feist/blurb/synopsisindex.htm

ЛЕГЕНДАТА ЗА ДЯДО КОЛЕДА

Всяка Коледа ние се отърсваме от житейските си проблеми, обличаме празничните си дрехи и се усмихваме щастливо. Събираме се цялото семейство, изяждаме празничната вечеря и си лягаме доволни с надеждата на другата сутрин да намерим под елхата, желаните от нас подаръци. А те са от?... Дядо Коледа, разбира се.

Но кой е Дядо Коледа, как точно изглежда дали някой го е виждал? Малко вероятно е да е така! Защо ли? Ами прочетете статията до края и ще разберете. Подготвили сме ви не един, а цели два отговора на този въпрос, от които, обаче само втория (за деца под 18 години) е верния.

Но нека да започнем от начало и да видим как различни народи си представят мистериозния раздавач на подаръци, както и как се е появил обичаят за украсяване на коледната елха.

ДЯДО КОЛЕДА ПО СВЕТА

Общото в образа на веселия старец е, че той винаги е добър човек, който носи на децата играчки, други подаръци или пари. Ние го наричаме Дядо Коледа, но той има и други имена в другите страни по света.

Да се подаряват подаръци на коледа е много древен обичай, който съществува от стотици години. По време на римските зимни празненства, хората са си разменяли подаръци. Повтаряли са този обичай и на новогодишните празненства, като са вярвали, че подаръците, които си разменяли им носели късмет през следващата година. Когато християнството се разпространило по света, обичаят за раздаване на подаръци останал, като се свързвал с Коледа.

В много страни, тайнствената личност, която раздава подаръците идва нощем и оставя подаръците на видно място, за да могат децата да ги намерят на сутринта. В други пък, той идва през деня, много често с помощник, който му помага при раздаването.

В няколко европейски държави, дарителя на подаръци е Свети Никълъс (Сейнт Никълъс = Санта Клаус?) от Мира (малко по-долу можете да прочетете легендата за това как той е станал раздавач на подаръци). Той пристига през вечерта на своя празник (5 Декември - навечерието на Никулден), на деня на Advent (сезона точно преди Коледа; в началото на великите пости) или в самата коледна вечер. Когато идва, Никълъс е облечен в епископска роба и своята "miter" (висока островърха шапка). С него идва и тъпа от странни същества, които често носят маски и странни облекла. В Холандия помощникът на Свети Никълъс се нарича Черен Петър. Той има за задача да провери дали децата са слушали достатъчно през годината, както и да помага с раздаването на подаръците.

В някои части на Германия, децата пишат писма с желания за подаръци не до Дядо Коледа, а до бебето-Исус (този обичай,

може би, е пряко свързан с една от легендите за коледната елха, за която ще прочетете по-долу).

В Испания, децата получават подаръци на празненствата Epiphany (когато християните празнуват пристигането на тримата мъдреци във Витлеем за да видят бебето-Исус). Те оставят обувките си на рамката на прозореца и чакат мъреците да ги напълнят с подаръци, когато минат оттам.

Раздавачът на подаръци в Северна Америка е Санта Клаус. Той е дебел, весел мъж с бяла брада, който пристига в навечерието на Коледа, на шейна, теглена от летящи северни елени. Понякога децата оставят лакомства за добрия старец, за да се подкрепи из път. Чорапчета се окачват над камината или на други места с надежда Санта да ги напълни с дребни подаръци или други благинки, но най-вече, децата се радват на другата сутрин, когато се събудят и намерят своите истински, големи подаръци под елхата.

ЛЕГЕНДАТА ЗА СВ. НИКОЛАС

Има една много стара легенда за Свети Никълъс. Според нея Никълъс бил известен, като човек, обичал да прави добрини. Но не обичал да парадирва с това и затова помагал на хората тайно.

Историята разказва за Никълъс, който един ден разбрал за три прекрасни сестри, живеещи в много бедна къща накрай град Мира.

Те били толкова бедни, че едва успявали да припечелят, колкото да не умрат от глад заедно със старата си майка. Когато Никълъс чул за тяхната мъка останал много потресен. Решил да направи нещо за да им помогне. Една нощ, когато всички заспали, Никълъс се промъкнал по тихите улици до крайните квартали. Съвсем тихичко, той се приближил до схлупената къшурка на трите сестри,

изкатерил се на покрива и пуснал през комина три кесии с жълтици.

Случило се така, че предишната вечер трите сестри си били изпращали чорапите и ги били окачили до огъня за да изсъхнат. Когато Никълъс пуснал жълтиците през комина, всяка кесийка паднала в един чорап. Трите сестри били изключително изненадани и щастливи когато на сутринта открили в чорапите си кесии с пари.

Скоро историята се разчула. И други хора започнали да окачват чорапите си с надежда да открият кесийка със злато на сутринта, а от там се появил и обичаят за окачване на чорапите на коледа. С годините Свети Никълъс започнал да се асоциира с коледните празници и всяка Коледа милиони деца го очакват да напълни чорапките им с малки подаръци или пари.

Все пак, в наши дни представи Дядо Коледа най-често е описван като голям (добре закръглен), весел старец, който живее в

Лапландия, къде си има и собствена магическа работилничка, за да могат в многото му помощници-джуджета да изработят всичките играчки, за послушните деца. Тази легенда води началото си от Финландия.

Финландците празнуват "Малка Коледа" Pikkujoulu, за да се подготвят за големия фестивал, Joulу.

След богатият фестивал, децата вълновено слушат Joulupukki (техният аналог на Дядо Коледа). Той, както и нашия Дядо Коледа, пристига на шейна. Идва от Лапландия в северна Финландия. В стари времена, финландският раздавач на подаръци се е казвал "The Christmas Goat" (в превод ще рече "Коледната Коза"). Той се обличал в дълго кожено палто с качулка, имал бяла брада и носел маска на козел. Днес Joulupukki, изглежда доста сходно с международните стандарти за Дядо Коледа.

Легендата за шейната на Дядо Коледа също идва от Финландия.

Сега ще оставим Дядо Коледа да си почине за малко, докато си разказваме:

ИСТОРИЯТА ЗА КОЛЕДНАТА ЕЛХА

Хората често се чудят, откъде се е появил обичаят да украсяваме в домовете си елхи на Коледа. Може би никой не може да ни даде пълен и стопроценто верен отговор, но има няколко исторически доказани факти, които ни насочват към корените на този обичай.

Древният символ

Преди хиляди години хората вярвали, че вечнозелените дървета са магически. Дори през зимата, когато всички други дървета са посивели, потъмнели и придобили немощен вид, вечнозелените си остават свежи и здрави. Те са възприемани от хората като символ на живота и като сигурен знак, че слънцето и пролетта ще дойдат отново.

Свешите, които ползваме за декорация на елхата също са древен символ. Те представляват светлината на пролетта която тържествува над мрака на зимата.

В древен Рим, хората украсявали храмовете и домовете си с вечнозелени клонки през декемврийските празнични тържества. Било е празнично време - не са се водили никакви битки, училищата затваряли врати и хората навсякъде били в празнично настроение, като се обличали в пъстри карнавални костюми и си разменяли подаръци.

Съвременната елха

Но кога сме вкарвали коледното дърво в домовете си? Легендата твърди, че традицията е започнала от Мартин Лутър в Германия. Той бил свещеник и църковен реформатор, живял през 1483-1546г. Според легендата Лутър една зимна вечер на път за къщи, когато видял звездите да проблясват през клоните на дърветата. Той бил възхитен от гледката и когато се прибрал, побързал да го сподели със семейството си. За да им

помогне да го разберат, той излязъл навън и отскял малка елха. Вкарал я в стаята и я накичил със свещи, с които той представил звездите.

Обичаят бързо се разпространил в Германия, а от там и по целия свят. В Англия, коледното дърво се появява за първи път когато Кралица Виктория се омъжва за Принц Албърт, който бил германец. През 1841г., Албърт украсява коледно дърво в Уиндзорския Замък близо до Лондон за да му напомни за родината.

Обичаят се пренася и в САЩ от германците и англичаните, емигрирали там през деветнайсет век.

Не е сигурно дали той наистина води началото си от Мартин Лутър, но каквото и да е произхода му, обичаят за коледната елха е един прекрасен подарък за всеки, който празнува Рождество.

Легендата за Коледната елха

В нощта на раждането на спасителя, всички живи същества, и флора и фауна, дошли във Витлеем с подаръци. Маслиновото дърво донесло своите плодове, а палмата своите фурми. Но малката елха нямала подарък, който да дари и била толкова плаха и уморена от дългия път, че не могла да се противопостави на натиска на тълпата от поголеми дървета, които я избухтели назад и закрили гледката ѝ. Но след това я забелязал един от ангелите и я съжалил. Той наредил на няколко звезди да дойдат и да си починат на нейните клонки, за да я развеселят.

Когато бебето-Исус видял това прекрасно осветено дърво, се усмихнал и го благословил, след това обявил, че елхата винаги ще бъде обляна със светлина на Коледа, за да радва малките деца.

И накрая, за тези които са по-скептично настроени и не искат да повярват в съществуването на добрия старец сме намерили и едно научно обосновано изследване, целящо да докаже, че физическите е невъзможно Дядо Коледа да съществува и да си изпълнява съвестно задълженията. Така, лишените от фантазия "възрастни" (има се предвид най-лошата страна на думата - тези от нас, които са загубили всичко детско в себе си и не биха си и помислили да потърсят Малкия Принц, защото в момента имат по-важна работа, т.е. да си прегледат баланса на фирмата или други хартийки изпълнени с бездушни цифри) се успокояват, зашто, когато са били малки никога не са успели да зърнат Дядо Коледа.

КОЛЕДАТА НЕВЪЗМОЖНА

Забранено за деца под 18 години!!!

Изследването е превод от <http://www2.rpa.net/~dreher/santa.htm> и редакцията на Фентизи Фактор се разграничава от това, очевидно погрешно, твърдение.

Дядо Коледа - научно изследване на работния ден на един старец

По света има приблизително два милиарда деца (хора под 18 годишна възраст). Все пак, понеже Дядо Коледа не посещава Мюсюлманите, Индуистите, Евреите и Будистите (с изключение на Япония, може би), то-

ва намалява неговата работа за коледната нощ на около 378 милиона (позовавайки се на данни на статистиката за преброяване на населението). При приблизително 3,5 деца на домакинство, това прави около 108 милиона къщи, ако приемем, че във всяка от тях има поне по едно дете, което е слушало през годината.

Добрият старец, благодарение на разликите във времевите пояси и въртенето на Земята, ако приемем, че се движи от изток на запад, има на разположение около 31 часа през Коледа, за да си свърши работата. Това прави 967,7 посещения за секун-

да, което ще рече, че за всяко домакинство с добро дете Дядо Коледа има на разположение около ед-

на хилядна от секундата, за да паркира шейната на покрива, да изскочне от нея, да се шмугне през комината, набързо да напълни окачените чо-

рапки, да разпредели подаръците под елхата, да похване от оставените му лакомства, да се изкатери по комината, да скокне обратно в шейната и да продължи към следващата къща.

Ако приемем, че всичките 108 милиона спирания са равно разположени едно от друго по цялото земно кълбо (което разбира се е невъзможно, но за целите на математическото изследване е допустимо), то ще имаме 1,25 километра за домакинство - цялото пътуване е около 120,8 милиона километра, без да отчитаме кратки спирания за почивка. Това налага, шейната на Дядо Коледа да се движи с 1040 километра в секунда - 3000 пъти скоростта на звука. За сравнение ще кажа, че най-бързо движещата се машина, създадена от човек е космическата сонда Ulysses (Пътешественик) се движи с жалките 43,84 километра в секунда, а обикновения северен елен бяга с 24 километра в час.

Товарът на шейната внася допълнителен интересен момент. Да предположим, че всяко дете получава подарък, не по-голям от среден размер конструктор "Lego" - около 1

килограм, шейната носи товар от над 500 хиляди тона, без да броим самия Дядо Коледа (който също не е много лек). Обикновен елен не би могъл да дърпа повече от 150 килограма (приблизителното тегло на доброто старче). Дори ако предположим, че "леляш" елен може да тегли десет пъти повече, то работата пак би била за около 360 хиляди от тях. Това увеличава тонажа с още 54 хиляди тона около седем пъти теглото на Кралица Елизабет (става дума за кораба, а не за коронованата особа).

600.000 тона, пътуващи със 1040 километра в секунда създават голямо въздушно съпротивление - това би задръжало елените, както космически кораб навлиза в земната атмосфера. Всеки от водещата двойка елени ще абсорбира 14,3 квинталиона джаула енергия за секунда. Накратко, те биха изгорели моментално, издухвайки елените зад тях и възпроизвеждайки оглушителен шум, създавайки чудовишна звукова бомба. Целият впряг би се изпарил за по-малко от 4,26 хиляди от секундата, или точно когато Дядо Коледа е достигнал до петата къща от своята обиколка.

Не че това има някакво значение, защото той, в следствие на ускорението от 0 до 1040 километра в секунда, за 0.001 секунда ще бъде подложен на напрежение равно на 17,500 g. Сто и двадесет килограмовия (ако все пак приемем, че не е по-заоблен) веселяк ще бъде закован за края на шейната си от натиск от 1959016,81 килограма, моментално размазвайки своите кости и вътрешности (или задната част на шейната). Така, че ако Дядо Коледа, е съществувал някога, то до сега е неминуемо е претърпял фатално ПТП.

ДЯДО КОЛЕДА Е ВЪЛШЕБНИК!

Разрешено и за деца под 18 години!!!

Е лесно им е на хората без фантазия да сведат всичко до, добре познатите им числа и просто да отхвърлят, неразбираемостта за тях. Но, все пак, ние всички (читатели на ФФ) знаем с повече от 100% сигурност, че Дядо Коледа съществува. Иначе кой раздава коледните подаръци?

А как наистина се справя той с всичката тази работа която му се стоварва за една нощ? Знаете ли, всъщност е много просто. Дядо Коледа не е обикновен старец, той е вълшебник. Шейната му е вълшебна, вълшебни са и леляшите му елени, както и неговата торба, в която може да се побере огромен и тежък подарък (след това за най-пулшните от вас) и миг след това тя да си е съвсем лека и нормално обемиста. Е с това май обяснихме проблемите с товара на шейната. Остава да разкрием и загадката как успява да се справи с времето... Браво, веднага се сетихте - С МАГИЯ! Ами, че той като магьосник, въобще не е подвластен на нашите закони за време и пространство. За него нашата секунда би могла да е равна, на колкото време му трябва. Около него нашето време е спряло, докато той не си свърши цялата работа и не донесе усмивки на всички детски личици по цял свят. А тези, които не вярват да правят каквото шат. За тях светът винаги ще си остане скучен и сив.

Весела Коледа на всички! Той ще дойде!

ЕЗЕРОТО НА ЕДНОРОГА

ИВАЙЛО
ДИНКОВ

Свечеряваше се, когато двамата пътници спряха край езерото. Мястото изглеждаше удобно за нощувка - полегатият бряг се издигаше плавно, а дърветата отвъд предлагаша добра защита от ношния вятър. Единият отиде да спъне конете и мулето наблизко, а другият тръгна наоколо да събира сухи съчки за огъня.

Скоро двамата се бяха разположили удобно край веселите пламъци, похапваха от сухия хляб и сиренето, които носеха в дисагите, и тихо разговаряха. Бяха пътуващи търговци и идваха от големия град, натоварени със стока, която щяха да продават в планинските селца, разпръснати наоколо. Единият беше възрастен мъж, с посивяла коса и дълги мустаци, а другият бе още съвсем млад, едва излязъл от юношеската възраст момък, ала въпреки това си приличаха като две капки вода. Всеки, който погледнеше в сините им очи, шеше да каже, че са баща и син.

Последните отблясъци на залеза се стичаха като разтопено злато зад хоризонта, когато в края на поляната се появи нечия тъмна фигура. Младият мъж я забеляза пръв и очите му се присвиха, а ръката му неволно посегна към кинжала, който висеше на пояса му. Ала бащата бързо сложи ръка на рамото му и прошепна тихо няколко думи. Макар че в тези гори се срещаха разбойници, едва ли биха се показали толкова открито.

Човекът бавно пристъпи напред, подпирайки се на дългата тояга, и излезе в светлината на огъня, така че двамата можаха да го огледат. Беше стар, с бяла като сняг коса, а

очите му, скрити под дългите вежди, изглеждаха сякаш са събрали цялата скръб на света.

Старецът вдигна ръка за поздрав и изрече с дълбок, ясен глас:

- Мир вам, добри хора. Минавах наблизко и видях светлината. Ще позволите ли на стария човек да сподели огъня ви?

По-възрастният търговец стана и се усмихна с протегнатата ръка на непознатия.

- Добра среща, страннико. Край нашия огън винаги ще се намери място. Заповядай и се чувствай добре дошъл.

Старият човек кимна с благодарност и остави тоягата си на земята, сетне седна с кръстосани крака до нея и се зае да грее ръцете си на огъня.

- Сигурно си разбрал - подхвана търговецът, посочвайки мулето с товара, - че аз и моят син сме пътуващи търговци. - Той потупа с гордост момъка, който срамежливо се усмихна. - А тебе какво те води по тия места?

- Живея недалеч оттук - отвърна белокосият, - в едно от селата по пътя ви. Често идвам насам, да поседя край езерото и да погледам как денят си отива. Това е една от малкото радости, които са останали на старец като мен. Мястото успокоява душата ми и се отдавам на размисъл.

- Как се нарича езерото? - попита младият момък с интерес.

- Значи не сте чували историята? - учуди се старецът. - Мислех, че всички, които са минавали оттук, я знаят. Това

- той описа широка дъга с ръка - е Езерото на еднорога.

- А защо са го нарекли така?

- Всички питат същото - усмихна се някак тъжно старецът, сетне въздъхна: - Е, какво пък, вечерта е пред нас и мисля, че мога да ви разкажа.

Баща и син се наместиха по-удобно и се приготвиха да слушат. Погледът на стареца се отправя към езерото, ала очите му сякаш се възряха нейде много далеч, и той започна...

Някога в този край живели двама любени.

Били млади като пролетни листа и обичта им била буйна като планински поток. Тя била дъщеря на селския ханд-

жия, а той - прост ратай, ала нямало по-голямо богатство на света за тях от усмивката на другия. Наричали се Ян и Лия и не бил далече денят, когато шели да се оженият.

Ала не им било писано да го направят. Случило се така, че веднъж в селото слязъл от замъка си лорд Гронг, местният владетел. Лордът имал обичай от време навреме да наглежда поданиците си. И така, този път той влязъл в единствения селски хан и порицал вино за себе си и хората си. Слугинята, която дошла да им сервира, била русоко-са и стройна като фиданка. И макар да била девойка от простолюдието, шом я видял, очите на лорда блеснали.

- Как се казваш, хубавице? - попитал я той, докато му плънела чашата.

- Лия, милорд - отвърнала дъщерята на ханджията, защото това била тя, и като се изчервила, поклонила се и побързала да се отдалечи.

Лордът останал до късно тази вечер в хана, много след като той обикновено затварял, ала сега ханджията не смел дори да си помисли за това. И през цялото време Гронг търсел с очи Лия, а когато тя неволно срещнала неговите, широко се усмихвал.

Тази вечер лордът изпил много вино и когато най-сетне станал да си тръгва, повикал с пръст красивата прислужница.

- Мястото на момиче като теб не е тук - усмихнал се отново той и дъхнал на бъчва. - Зашо не дойдеш с мен в замък? Ще се обличаш в коприна и ще спиш под балдахин, ще имаш всичко, което поискаш.

Отначало Лия се смутила, ала бързо се окопитила и почтително, но твърдо му дала да разбере, че сърцето и вече е вложено на друг. Ала лордът бил намерил новата си играчка и, макар че шял да я захвърли, след като му омръзне, не бил свикнал да губи така лесно.

- Все пак си помисли - казал той на излизане. - Скоро ще се видим отново.

И тъй като по природа бил хитър и жесток човек, бързо скроил коварен план.

Когато след няколко дни се върнал, лордът вече знаел кой е годеникът на Лия. Неговите съгледвачи се били погрижили за това. Този път той не се задържал дълго в хана. Ала на тръгване внезапно ахнал и започнал трескаво да бърка по джобовите си.

- Няма я! - извикал накрая. - Кесията ми е изчезнала. Стража!

Войниците на лорда нахълтали в хана и той им заповядал да претърсят всеки, който се намирал вътре. Скоро стигнали и до ратая Ян, който спокойно им показал нещата си, защото знаел, че не е откраднал нищо. Ала какво било изумлението му, когато след минута войниците измъкнали от вешите му кесията на лорда! Той не знаел, че предната нощ съгледвачите на Гронг я били подхвърлили там, докато спял.

- Нешастен глупак! - усмихнал се зловешо Гронг. - Да не мислеше, че ще се измъкнеш? Отведете го!

Онемелият Ян не успял дори да отвори уста, докато връзвали ръцете му зад гърба и го извеждали навън пред ужасения поглед на Лия. Тя напразно ридала, повтаряйки, че е невинен.

След няколко дни осъдили Ян и го хвърлили в тъмницата.

Тогава Лия най-сетне се

престрашила да отиде в замък и поискала среща с лорда. Гронг я приел любезно, ала в очите му горели лукави пламъчета. Тя паднала на колена пред него и го помолила да помиля Ян.

- Аз мога да бъда милостив - отвърнал тежко Гронг. - Но при едно условие - че се съгласиш да прекараш една нощ тук, в замък. Само една нощ, нищо повече.

- Аз... трябва да помисля - едва успяла да отрони Лия и почти избягала от покоите му.

Ден и нощ тя се мятала като птичка, хваната в клетка. Не можела да гледа как любимият ѝ гние в тъмницата... ала не можела и да направи това, което искал от нея Гронг.

Накрая в отчаянието си една вечер отишла на езерото, където двамата с Ян били прекарвали толкова щастливи мигове под звездите. Цяла нощ тя седяла на брега и не можела да спре съзвизите си.

А на сутринта я намерили там, сред водните лилии - още един прекрасен цвят, ала вече мъртъв, едва разтворил листата си...

Оттогава понякога хората зърват странно същество, което идва да пие вода на езерото. Казват, че е еднорог, ала никой не го е виждал отблизо, защото бяга като вятър и се крие от хорските очи. Казват още, че това е душата на Лия, която се е преродила за нов живот на този свят... И аз вярвам, че е така.

Зашто любовта никога не умира.

Историята беше свършила.

Тримата се умълчаха, загледи в нищото, всеки потънал в собствените си мисли. Звездите бяха изгрели и хладният им блясък се отразяваше в тъмните води на езерото, сякаш късче небе се сливаше със земята. Някъде наблизо се чуваше самотният писък на сова.

Огънят догаряше...

На сутринта двамата търговци се събудиха с първите лъчи на слънцето, ала не намериха и следа от стареца. Беше си отишъл също тъй ненадейно, както и беше дошъл.

Затова пък намериха нещо друго.

Когато отидоха да напълнят меховете с вода от езерото, съзряха странни следи в меката пръст на брега. Наведоха се да ги огледат по-добре и замряха смаяни. Бяха отпечатащи от малки, изящни копирани...

Едва по-късно, докато питуваха нагоре в планината, най-сетне разбраха кой всъщност е бил сладкодумният им сношен посетител.

ПУСТИНЕН ДЪЖД

МАРТИН
ДАМЯНОВ

"Неврочиповете са мозъчни импланти със свое собствено съзнание, име и информационен обем. Предполага се двустранна, паралелна връзка между мозъка на Акцептора и Неврочипа. Тъй като Неврочипът се захранва с психичната енергия на Акцептора, то със смъртта на втория, настъпва и неговата собствена..."

Из Уводна лекция по биомикроелектроника в
Световния Технически Университет

Вседеходът се наклони силно, преодолявайки косо един бархан, чийто краища бяха раздалечени на разстояние от няколко мили. Пясъкът вече беше превзел цялото обитаемо пространство в машината, с което си спечели искреното презрение на капитана и екипажа. Джордж Купър, който изпълняваше ролята и на двете, беше изпаднал в състояние на човек, току-що поканен на обяд от ка-нибали.

- Дявол да го вземе това слънце! - изпъшка той. - Имам чувството, че душ от лава би ми се сторил като есенна прохладата.

- Ще се опитам да усиля топлоотделянето ти, докато стигнем оазиса. - отговори някакъв глас в главата му. - Според сателитната снимка трябва да е съвсем наблизо.

- Все това ми разправяш вече три часа! - Джордж стовари юмрука си върху предния панел. Пеносплавта меко потъна под тежестта на удара. - Бих сменил проклетата бричка за една студена бира. - измърмори той.

- Хабиш енергия, Джордж. Раздразнението може да замъгли разума ти. Оазисът е съвсем близо, уверявам те.

- Боб, искам да ти задам един въпрос - изсъска Джордж. - Може ли електронно говно като теб да лъже толкова изкусно? Явно проклетата компания за изкуствен интелект си е свършила добре работата.

- Завий налясно - каза Боб. - Оазисът е отвъд онази дю-

на. Можеш да я прекосиш от подветрената ѝ страна.

Джордж сви рязко и форсира двигателя. Вседеходът се понесе със свистене по стръмния наклон, оставяйки две дълбоки дири след себе си.

- Пясък, пясък, пясък... Тук се е събрал целият пясък на света - измърмори Джордж и изтупа панталоните си. - Ако се изтропам на задната седалка, няма да мога да си намеря фъшките от пясък.

Вседеходът се изкачи върху билото и спря. Последващата тишина се стовари съвсем внезапно и покри безбрежното пясъчно море като сянката на приближаваша буря. А небето беше съвсем ясно.

Този път избухна Джордж.

- Това ли е Оазисът, Боб? - запита измамно лукаво той, вперил очи в безбрежната каменна равнина, която започваше от подножието на високата дюна. - Вярно, това не е пясък - изграчи Джордж. - По-лошо! Това са камъни. Проклети, шибани камъни. Мога да си сплескам главата с един от тях, стига да съм сигурен, че ще те премажа! - Джордж се задъха от яд. - Боб, ти си електронно въплъщение на зло, машина за изтезание и... Бил Гейтс знае още какво!

Джордж млякна и заби главата си в пулта за управление. Минаха около три минути, в които тишината отново бе господар.

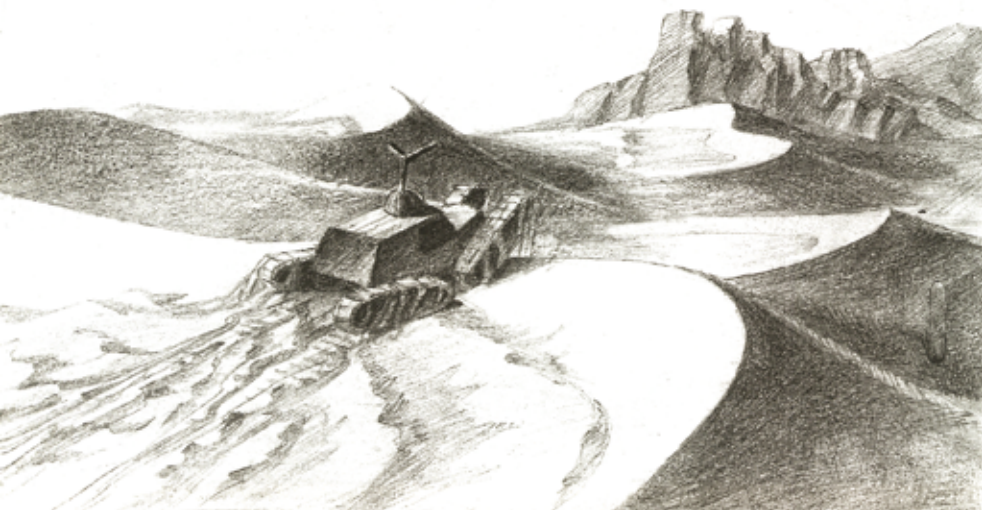
- Успокои ли се? - попита Боб и сякаш знаейки, че няма да последва отговор, продължи - Видяш ли високото плато на северозапад? Според сателитния образ, който ми изпрати бордовият компютър, то е набраздено от уади2. Там има река.

Джордж вдигна уморено глава. На около миля пред тях наистина имаше скалисти възвишения. Всичко наоколо обаче беше толкова пусто, че човек трудно би допуснал идеята за течаша река. Камъните не пускат вода, това го знаят и децата. Джордж мълчаливо запали двигателя и запраши в североизточна посока.

"Неврочипът измерва и контролира психичната енергия на акцептора и се намира в непрекъснат контакт с неговото лично несъзнавано. Каквото искате си мислите, но федерацията няма достатъчно средства, за да изпраща обучени космически изследователи във всяко затънтено кътче на галактиката. Неврочипът позволява в космоса да бъдат изпращани неподготвени хора. И дори такива, които са с психични отклонения. Неврочипът се справя дори и с това..."

Из лекция по роботопсихология в СТУ

Джордж слезе от вседехода и се изтупа. Макар да беше подготвен, от това, което видя, му се зави свят. Обувките му тупнаха глухо върху мократа земя, чийто брегове се миеха от неголяма, но пълноводна река. Намираще се на входа на сравнително плитък каньон, ограден

от двете страни с плоски, вертикални и обрасли с буйна растителност стени. Реката се виеше в скромното си корито и се спускаше в нещо прилично на водопад, но много малък. След това се извиваше силно и се скриваше от погледа му. До ушите му достигна шум от прелитащи птици.

- Боб, ако съм бил наистина такъв тъпанар, за каквото се мисля, трябва веднага да ти се извиня. - каза замаяно Джордж. - Това е най-хубавото кътче, което някога съм виждал с очите си. Дяволски хубаво местенце!

Той се наведе и опипа почвата, за да се увери, че е истинска. После хвърли няколко камъчета във водата, а едно от тях подскочи три пъти преди да потъне. Обърна го приятна прохлада.

- Те идват, Джордж.

Човекът инстинктивно подскочи и стисна силно парализатора. Огледа се внимателно на всички посоки. Не видя абсолютно нищо. Ромонът на реката и далечните писъци на птиците бяха единствените звуци, които достигаха до закърнелия му слух.

- Къде? - предпазливо попита той.

Джордж си мислеше за сателита в орбита, от който бордовият компютър препращаше сигнали до Боб. Дали не се беше повредил?

- В момента са точно зад теб. Наблюдават те. - каза спокойно Боб. - Не бързай да се обришаш.

Джордж се обърна. Плавно. Отначало не ги видя, но раздвижването в храстите му помогна да се ориентира. Приличаше на човек. Но какъв човек, помисли си той като изпусна дъх си със слаба въздишка. Към първия туземец постепенно се присъединиха и други.

Бяха дребни създания, толкова близки до човека, че изглеждаха почти хубави. Всъщност те са доста красиви, призна пред себе си Джордж. Имаха овални, интелигентни черти и дълга, черна като абанос, пристегната в основата на тила коса. Тези, които Джордж набеди за мъже, бяха по-високи с около педя и носеха бляскави украшения по телата си. Мъжът отпред имаше украшение и на лявата си ръка. Това трябва да е вождът, помисли си Джордж и си лепна най-благата усмивка, на която беше способен. Резултатът беше моментален - дузина мъже насочиха към него копията си. Сигурно им приличам на Иванушка от приказката за златната ябълка, помисли си той с огорчение.

- Внимателно, Джордж! - каза най-сетне Боб. - Плашиш ги.

Вождът каза нещо. Другите мъже се размърдаха и заобиколиха Джордж. Той се почувства невероятно глупаво - като котарак, с който мишките мислят да си направят барбекю.

- Кажки нещо, без да правиш резки движения. - каза Боб. - Опитвам се да съставя невро-лингвистичен модел.

- Ъъ, здравейте! - усмихна се тъпо Джордж. Все едно разговарям с хладилник, помисли си. - Искате ли маруля? Мога да ви услуга с... две?

Вождът изграчи нещо. Другите не помръднаха.

- Не ти подхожда да ревеш така, младежо. - каза Джордж с блага усмивка. - Хубава долинка си имате. - той описа широк кръг с ръце.

Вождът се изхили и също описа кръг.

- Готово. - каза Боб. - Лингвистичната характеристика съвпада с тази на народите от мъглявината Ръждясъл кон-

ник. Той току-що каза, че си кръгъл идиот. Обичаен поздрав.

- Кажи им, че идвам с мир. Имаш контрол върху речевата зона.

Думите започнаха да подскочат в устата на Джордж като подивели жаби в изгорял снегорин, а езика си той усещаше като червей, който някой усилено се опитваше да превърне в ластик. После дойде прояснението и освети трънливия път, по който стъпваше Джордж. Накрая се оказа, че това все пак е трънлива пътека, тъй като повечето от думите бяха непознати за Боб. И макар че той се учеше доста бързо, Джордж едва не увисна на едно дърво с изциклен поглед и обелен език. По погрешка бе казал, че жената на вожд е красива като пъпчица, вместо като пълна луна.

- Доста са се стегнали - каза накрая Боб. - Страхуват се от нещо, наречено Нимбус, техния бог, предполагам. Казват, че бил жив и ги навестявал от време на време. Всичко тук му принадлежи.

- Ха, малък Рокфелер! - засмя се Джордж.

Вожда отново заграчи и размаха ръце.

- Съществува легенда, - започна Боб - в която някакъв пришелец от космоса, наречен Амбър, решил да се изправи срещу Нимбус.

- Дано не му се е разсърдил много.

- Той казва, че Нимбус му е взел душата, след това е превърнал цялата земя в пустиня. Оставил е само няколко долини като тази. - Боб млъкна. После пак заговори. - Молят те да си тръгнеш веднага.

- А? - сепна се Джордж. - Хубава история. Наистина.

- Джордж, тези хора умират от страх. - каза Боб.

- Кажи им, че идвам с мир и не искам нищо от тях.

- Джордж, те не се страхуват от теб. Хм. Те мислят, че Нимбус ще изпепели селището им и... и ще вземе душата ти.

Вожда плесна с ръце. Едно момиче излезе напред и застана до него.

- Искат да я вземеш със себе си. Жертвоприношение към Нимбус.

- А ако откажа?

- Ще я убият. Те вярват, че и ти ще умреш. Казват, че Нимбус скоро ще те открие, и се надяват тя да го убеди да не унищожава селището им.

- Добре, кажи им, че ще я взема със себе си, ако приемат този дар.

Джордж откачи часовника от ръката си и го подаде към вожд.

Вожда енергично запротестира. Едно момче ваясно от него му подаде някаква черна кутия, поръбена със златен кант. Вожда я отвори.

Джордж се опули.

- Можеш ли да анализираш това, което виждам Боб?

- Да, Джордж. Това е лазерен нож. Много хубав при това.

- Хм. - каза Джордж. - Ммдаа. Нека не прибързваме със заключенията. - гласът му вече не звучеше убедително.

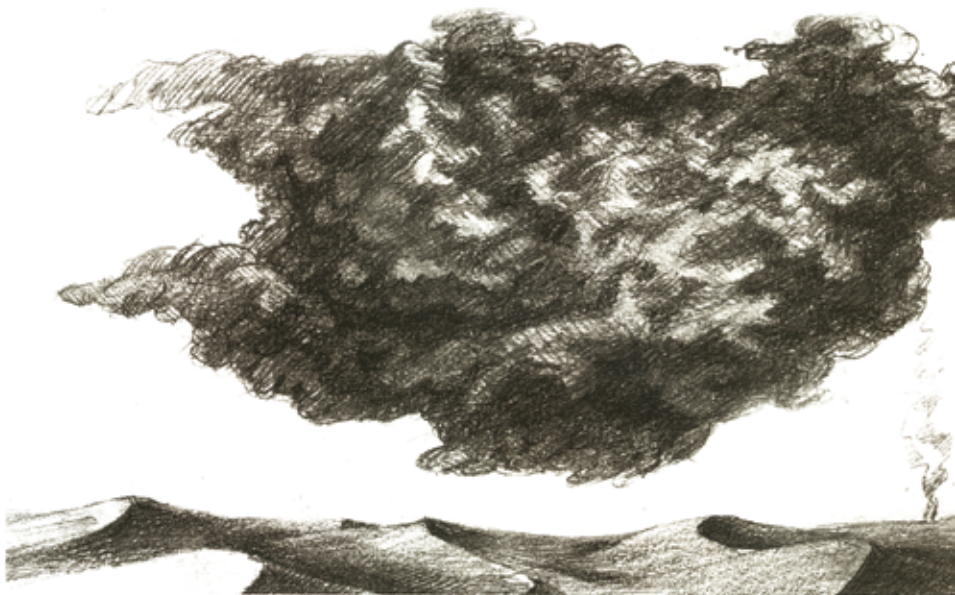
- Вожда каза, че не иска този предмет.

- Питай го как изглежда този Нимбус.

Като чу, вожд падна на колена и започна да нарежда нещо. Същото сториха и останалите. Той заговори без да вдига очи.

- Кажа, че Нимбус дава храната им и пълни реките им. Кажа, че Нимбус може да бъде където си пожелае... и нещо, което не мога да разбера.

- Страхотно. А каза ли да си нося въже? Просто за все-

ки случай.

- Не, но каза да се пазиш от пустинния дъжд.

- Пустинен дъжд?! - облеши се Джордж. - Това пък какво е?

До Джeneral Илектрик Co. Ltd.

Отдел за разработка и
производство на изкуствен интелект
Колония СТ- 347 съзвездие Орион

Незабавно да се преустанови производството на мозъчни импланти, т.нар. Неврочипове! Да се издирят и унищожат всички произведени до момента единици.

Кал Хейгън

Президент на галактическия съюз

Джордж дойде вечерята си с явно неудоволствие. Момичето не беше пипнало своята. Непрекъснато пееше нещо и на Джордж вече му се искаше да я удуши. Тънкият й глас му лазеше по нервите като куца стоножка.

- Няма ли да спреш най-сетне? - изрева той. - стана и започна да снове около масата. - Боб, не мислиш ли, че е добре да излетим?

- Трябва да дочакаме изследователския екип, Джордж. Няма да ни стигне горивото в орбита, а и мисля, че не би искал да изгубиш дела си.

- Зная, зная. - каза Джордж, подхвърляйки умело лазерния нож, който му даде вождът на племето. - Просто...

- Си уплашен, нали?

- Неее. Това е... глупаво. - думата "абсурд" се беше завърляла в главата му и не искаше да излезе от там. - Това е измислица, която да държи племето настрана. Вероятно някоя друга цивилизация...

- Приборите показват, че времето се разваля. Идва буря, Джордж.

Навън вече се беше смрачило и тъмни облаци висяха от небето като невероятно грозни коледни играчки. Подухваше слаб ветрец. Момичето се сгуши в ъгъла и изведнъж млъкна. Чуваше се единствено тихото жужене на климатичната инсталация.

- Колко често се разразяват гръмотевични бури в пустините Боб?

- Различно. В някои пустини има изразена сезонност, други не получават валеж в продължение на години.

- Но в долината течеше река! Как е възможно?

- Това е прецедент в нашата наука, Джордж. Пустинни-

те почви са много богати на соли, тъй като изпарението винаги превишава валежите. Ето защо там виреят само суходостойчиви храсти.

- Значи някой докарва водата там, нали? - каза Джордж и оглушителна гръмотевица удави последните му думи.

Джордж погледна масата. Водата в чашата започна да се тресе и да се излива. Накрая падна и се строши. Момичето беше пребледняло като платно.

- Нимбус... - изрече едва чуто тя.

Джордж я погледна учудено.

- Какво каза? - попита изненадано той.

- Нимбус идва. Ще ни убие. - проплака тя. - Не трябва-ше да идваш тук, чужденце.

- Кажи ми, какъв е този Нимбус? Ако ми го опишеш, ще знам как да се боря с него. - Джордж се ядоса. - Хайде, говори, мръснице!

Тя го изгледа с насмешка.

- Искаш да се бориш с Нимбус? Тогава излез и се бий. Той вече е тук. Сигурно си спял, щом не го виждаш.

Джордж се плесна по челото.

- Пустинен дъжд. Река. Как може да съм толкова глуп! Невероятно. Нимбус е облак! Не мога да повярвам. - думите му заглъхнаха в оглушителния гръм. Корабът се затресе.

- Компютър, зареди йонните ракети. - изкрещя Джордж. - Мисля да поизлека този облак. Дано не е жив. - Лудостта избухна в главата му като огромен празничен фейерверк. В мозъка му се зароди цял куп налудничави идеи, които се разбушуваха и напиреха да излязат като развалена риба от консервна кутия. Погледът му помътня.

Навън бурята вилнееше с пълна сила. Светкавиците раздираха небето сякаш искаха да го превърнат в огромна гирлянда. Тонове вода се изсипаха върху кораба в стремеха си да го удавят. Тогава от кораба се изстреляха първите йонни ракети и се разцепиха в тъмнината. Последваха още няколко. Корабът се разтrese от огромното усилие и се наклони на една страна. Носът му и една трета от корпуса вече бяха заринати под пясъка.

- Умри! Умри, блатно чудовище! - хилеше се Джордж. - Аз съм вълшебникът от Оз. Принцът на мрака!

Момичето беше припаднало от страх. Легеше проснато до стената и Джордж танцува-ше около нея. Веселбата тепърва започва-ше!

След малко бурята стихна толкова внезапно, колкото беше и започнала. Опи-янен от победата си над чудовището, Джордж се изстреля навън върху мокрия пясък.

- Спечелих! Спечелих! - крещеше той. - Спечелих златния жезъл. Сега мога да яздя тайфун!

Облакът пораженски наблюдаваше лудите подскоци на Джордж. Беше озадачен. Същев-ството беше все още живо въпреки тоновете вода, които изля- върху него. Това не му се беше случвало досега.

- Нешастник! - ревеше Джордж. - Върви си вкъщи да поливаш цветята! Ха, ха, ха. Ще се пукна от смях.

Облакът стоеше и наблю-даваше безучастно. Някой му изпращаше сигнали. Да-ли беше онова същество?

Невъзможно. То бе толкова откачено, че ако лудостта се използваше за гориво, спокойно можеше да задвижи пла-нетарна централа. Сигналите все пак идваха отдалу.

Джордж продължаваше да подскача. Унесен в обезуме-лия си танц, той не забеляза първите капки. Облакът се бе-ше уплътнил и бе променил цвета си в отровно зелен. Кап-ките бяха големи и падаха около него. Той почувства бол-ката едва когато кожата се свлече от лицето му и оголи по-чернелите му зъби. Валеше киселина. Опити да прикрие тялото си с ръце, но над главата му се издигнаха единствено две голи чукачетата. Трупът се срина безпомощно в мок-рия пясък.

Постепенно дъждът спря. Облакът се сниши и обви ост-атъка от тялото му като гигантска медуза. После отново се издигна и бързо се понесе на северозапад. Към селището.

- Виждам кораба! Вижте само какво е останало от над-писа. - изхили се Свен Торстен. - М И Л Е Н. Май това момче добре си е поиграло с метеоритите.

- Той е луд. - отвърна му един висок, русокос мъж на име Бил Мъри.

- Че кой друг би могъл да издържи толкова време сам в открития космос? Както виждаш, лудостта също си има предимства.

- Скапаното правителство няма да му даде и грош.

- За тази пустош ли? - ухили се Свен отново.

- Готово. Можем да излезем да поогледаме. - каза Бил. - Хайде момчета, да се поразтегнем навън. Ама че гнусен облак.

- На мен зеленото ми харесва - изхихика се Свен.

- Вън, влечуго! Писна ми от теб. - Бил го избута насил-а навън.

- Готово, командер! На някой играе ли му се бейзбол? Мижете наизлязоха навън и се запътиха към кораба "НЮ МИЛЕНИУМ". Пясъкът под краката им беше все още влажен.

- Няма го - дотърча задъхан Свен. Но открих това въ-ре. - Той побутна уплашената девойка напред с игрива ус-мивка.

- Нимбус. Нимбус... - шепнеше тя и сочеше уплашено нагоре.

- Какво каза? - усмихна се Бил и избърса една капка от бузата си. Вместо вода по длан-та му се стече кръв.

Дъждът трая по-малко от де-сет минути. От хората останаха само струйки дим. Нимбус се разстели и запъли към огромния кораб.

- С това чудо може да се лети! - каза Боб.

Облакът потрипна в съгласие. То-ва малко нещо в сърцевината му има-ше блестящи идеи. Големият и мал-кият разум се бяха слели в едно. Обединяваше ги общата цел - стре-межът към власт и наамошие.

Нимбус беше доволен. Досега той беше само един полуобог, а сега..., е сега го чакаше много дълъг път. Боб шеше да го води.

бележки на автора:

* бархан - сърповидна

дюна

** уади - стръмна долина в пустинна камениста област

КОСМИЧЕСКО РАЗУЗНАВАНЕ

ГЛАВА I

Джей Магнъм пътуваше със своя свръхмодерен боен космически кораб някъде далеч от Земята. С него беше и Пол Харви. Двамата стари космически вълци лесно водеха кораба и без проблеми се ориентираха в неизследваните райони от галактиката.

В този миг те пиеха уиски и слушаха нещо древно, някъде от 20-тия век, и то много им харесваше. Годината на кораба беше 3154-та и в настоящето музиката твърде много се беше променила. Но на двамата им допаднаше старият звук, в настоящето го наричаха - новата класика.

Наближаваха някаква звездна система. След десетдневния преход добре щеше да им се отрази да видят някого, макар и извънземни. Не мина и час и получиша призивните на някаква космическа

база. В извънземието беше пълно с подобни, където се осъществяваше

търговия и туризъм, а богатите ходеха просто за разнообразие. Със сигнала се приканваха минаващите наоколо да се отбият там и да си прекарат приятно.

Компютърът обяви с важен глас, че до звездната станция остава един час път. Джей и Пол тъкмо ръфаха сандвичи с шунка и кашкавал. Човечеството отдавна беше открило апарати за дълготрайно съхраняване на храни и напитки.

На половин час от базата ги доближи по-малък кораб. В ефира се чу неприятен, ръмжаш глас:

- Не можете да минете, без да си платите таксата! Не се съпротивлявайте!

Джей и Пол се спогледаха. Корабът им така прашеше от оръжия, че можеха да взривят и звезда.

- Кой се обажда? - попита учтиво Джей.

- Ше видиш ти кой се обажда! Пригответе се да се прикачим към вашия кораб, да го огледаме и да си приберем таксата! - отвърна неприятният глас и изтърси най-цветушата псувня, която земляните бяха чували изобщо.

- Това е боен кораб! Много съжаляваме, но не можем да ви приемем на борда си! - каза Джей все така любезно.

- Кой си ти бе?! Никой не се е измъкнал, без да ни плати! - чу се гласът и изтърси още по-звучна псувня, която трудно се превеждаше на английски.

- Моля освободете пътя, иначе ще приложим сила! - каза учтиво Джей.

- Ти луда ли си

бе? Никой не се съпротивлява срещу ситихарините! - обяви гласът, явно разколебан.

Джей пусна едно малко плазмено торпедо, което разтърси жестоко пиратския кораб и отнесе единия му двигател.

- Ей, чакай! Станала е грешка! Можете да преминете! - обади се гласът, доста изплашен.

- Тоя път ви се размина, но не ни се мяркайте повече! - заявя Джей и спокойно заобиколи безпомощния кораб на ситихарините, както те се наричаха.

Доближиха базата в мълчание.

- Тук база Ексихор! Моля представете се! - чу се жужаш глас.

- Тук земен боен кораб "Лондон". Разрешете кацане!

- Можете да кацнете на 153-ти док! Добре дошли!

Кашнаха без проблеми и пуснаха проба за въздуха навън. Ставаше за дишане. И температурата беше поносима. Отвориша люка и излязоха. Посрещна ги смешен робот.

- Господа, как ще заплатите престоя си тук?

- С галактически кредити - отвърна Джей.

- Колко дни ще останете тук? - попита роботът.

- Три, като начало.

- 150 кредита, моля!
- Толкова скъпо?! - направи се на учуден Джей.
- Тук кредитите са евтини, сър!

Дадох му исканата сума и той ги поведе към входа на базата. Когато бронираната врата се затвори след тях, ги посрещнаха две извънземни.

- Господа, желаете ли нещо конкретно, или просто ще се забавлявате?

- Смятаме просто да огледаме базата и да се запознаем с хора, които представляват интерес за нас - отвърна Джей.

- Добре. Ако нещо ви интересува, позвънете на 118 мегахерца и ще ви помогнем!

- Благодаря!

- Приятно прекарване!

Отминаха и влязоха в лабиринт от коридори и асансьори.

Безспорно базата беше най-голямата, която бяха виждали. Дори земната "Вашингтон" беше по-малка от тази по не десет пъти. Следваха надписите и така се озоваха на огромен пазар, където можеше да се купи всичко - от бластер до космически кораб. Цените бяха умерени. Напазаруваха си всякакви ценни неща и слухтяха за нещо по-интересно и необичайно. Снабдиха се и с всички звездни карти, които можаха да намерят. Това откриваше нови непознати светове за земляните.

Натовариха всичко в един празен товарен трюм и седнаха да гледат рекламен филм за близките до базата над сто планети и тяхното население. Филмът продължи няколко часа и двамата добиха представа за тукашните нрави и обичаи, както и за културите им. Имаха една обща слабост - корабите им бяха отчайващо бавни и слабо въоръжени, но Джей и Пол не продаваха стратегическа информация.

Повечето от галактическите си кредити бяха спечелили от продажбата на обикновени кокошки и риба, каквото отглеждаха на борда на кораба си. И на тази база продадоха големи количества от наличните запаси живи домашни животни. Оранжевийните им продукти бяха по-малко, но на високи цени продадоха и от тях. Тук за пръв път вкусуваха от земните вкусотии. За шоколада и локума на пазара стана по-оживено и от футболен стадион.

Спечелиха огромна сума и доволни се прибраха на борда на кораба си, където си устройа хубава вечеря с бутилка червено вино. Не им липсваше апетит, а като изчерпиха бутилката им се прииска по една машка. Бяха открили подходящ вид с близки до човешките данни и хукнаха из базата да търсят снecоридини. По-скоро жени от тази цивилизация.

След двучасово лутане откриха цяла група снecоридини в един бар-сладкарница. Кой знае защо, жените бяха отделно от мъжете, които пък бяха и доста по-малко от тях. След светкавичен оглед си избраха по една от дамите и се разделиха, за предстоящата акция.

Снecоридинката, която си избра Джей, танцуваше на дансинга. Музиката и танца бяха странни, но с подходяща импровизация той се доближи до нея и се постара тя да го забележи.

- Здравей! Ти си снecоридинка, нали?
- Здравей, а ти какво си?
- Аз съм от Земята! Казвам се Джей! А ти?
- Селвихофиса.
- Омъжена ли си?
- Не. Свободна съм. Защо питаш?
- Исках да ти покажа нашия кораб! Там е много интересно!

- Наистина ли? Имате собствен кораб?! Колко сте?
- Аз и моя приятел Пол.
- И имате цял кораб?
- Да. И е пълен с интересни неща!
- Интересно. И колко ще ми струва?
- За красавица като тебе - безплатно!
- Наистина ли? Колко възнавуча! Тръгваме ли?

- Да.

Хвана я за ръката, макар и с шест пръста, и я поведе към кораба. Усещането за нежно създаване, което е до него, не го напусна изобщо. А как ухаеше! Заведе я в каюта-та си и й пусна хубава музика, напълни масата с вкусни неща и седна до нея.

- Опитай, ще ти хареса! - покани я той и тя неловко взе един банан. - Обели го първо! - засмя се той.

Не беше докосвал жена от близо година. А с Пол изобщо не се допираха, дори и за поздрав.

След десет часа се събудиха и с изненада откри нежното създаване до себе си в леглото. После си спомни изминалата безумна нощ и нарушената забрана за сексуални контакти с извънземни. Какво пък толкова. Може да мине и за разузнаване или експеримент с научна цел... Боже! Не беше я пазил! Само това му липсваше... Включи скенера и го прекара над корема и.

Каква беше изненадата му, когато откри, че в нея вече има зародиш колкото бобено зърно - момиче. Никой не знаеше колко ще го износва, но за расата й бяха забранени абортите...

- Здравей! - каза тя, шом отвори големите си черни очи. - Да, вече знам. Знаех го, още докато го правихме! Аз го исках! Ще ме вземеш ли с теб?

- Ще те взема, но не пипай пулта за управление на кораба!

Това е боен кораб и може да унищожи дори звезда!

- Боже Господи! За нищо на света няма да пипам! И за какво ви е такова оръжие?

- Има всякакви цивилизации... Някои са твърде агресивни...

- Ние използваме просто хипноза!

- Ние не владеем хипноза... - замисли се Джей. - Имаме някои уреди, но все още не са напълно усъвършенствани...

- Джей, ще ме заведеш ли на Земята?

Гласът й беше мек и нежен както цялата й същност.

- Нали ти казах, че това е боен кораб. Намираме се на близо година път от Земята!

- Нишо. Аз не бързам!

- Освен това няма да тръгнем скоро обратно към Земята. Имаме задачи преди това... Откривме една дива планета без разумен живот там...

Ще я подготвим за наша

колония. Очакваме и товарен кораб от Земята с първите заселници.

- Колко интересно! Нашият свят е толкова скучен! Благодаря ти, че ще ме вземеш с тебе!

В този момент на вратата се звънна. Люкът се отвори и влязоха прегърнати и щастливи Пол и Зотапинита.

- Джей, това е Зотапинита! Ще дойде с нас!

- А това е Селвихофиса, и тя ще дойде!

Стиснаха си ръцете за поздрав. Двете се познаваха.

- Кога ще тръгваме? - попита Пол.

- Веднага след като монтираме кресла за дамите в пилотската кабина - отвърна Джей.

- Да започваме тогава! - каза Пол.

- Да. Ще започнем! Ти разведи дамите из кораба, а аз ще свърша останалото!

- Така да бъде - каза Пол - Хайде, дами!

Джей активира два робота и ги инструктира къде да монтират допълнителните кресла. Докато работеха ги наблюдаваше, но те бяха съобразителни роботи и свършиха всичко без проблем.

Джей ги освободи и спретна вкусен обяд за четирима. Другите дойдоха тъкмо навреме.

След вкусния обяд дамите отидоха до хотела да си вземат багажа и веднага след това четиримата седнаха по креслата си, стегнаха коланите и след необходимото разрешение напуснаха базата.

Измина един интересен за всички месец. Безспорно, влюбени и доволни от преживяванията си бяха и четиримата на кораба.

Пътуването до Ню Йорк - новооткритата свободна планета, мина без никакви проблеми. Редуваха се кой да води кораба и кой да спи. Гошаваха се както подobaва и двете снecоридинки бяха безкрайно щастливи.

Доближаваха Ню Йорк. Описаха кръгове около планетата, за да изберат най-интересното за кацане място. На втория ден от обиколките избраха плажовете на едно топло море. Кашнаха на самия бряг, който беше достатъчно голям да побере кораба им.

- Кашнахме! - обяви Джей и разкопча колана. - Сега ще опитаме това море. Вие имате ли морета на Снекорид?

- Имаме си! - усмихна се Селвихофиса. - Но е много скъпо там.

- Е, тук е евтино! - каза Джей и стана от креслото си.

Останалите го последваха. Люкът се отвори и четиримата стъпиха в сухия, нагорешен пясък със син цвят. Огледаха се. Зад тях беше джунглата, а отпред - оранжевото море. Съблякоха се и навлязоха в него. Беше топло и приятно. Поплуваха, поплискаха се и се разположиха в навеса, който роботите бяха сглобили. Чакаха ги студени напитки, плодове и сандвичи.

Прекараха безгрижно почти три месеца при морето, когато бордовият компютър обяви тревога. Насядаха по креслата си и мъжете се възряха в големия стънен екран. Към планетата подходеше за кацане кораб.

- Тук наземен контрол на Ню Йорк - колония на земяните! - обяви Джей. - Присъствието ви тук е нежелано!

- Кой си ти бе? Тук боен кораб на ситихарините! Предайте планетата, без да се съпротивлявате! Идат и други кораби! Всяка съпротива е безсмислена!...

- Планетата е отбелязана в Галактическия регистър като колония на земяните! Нямайте работа тук! - обяви Джей.

- Виж к'во, влечуго! Ще кашнем и нищо не може да ни спре! Тази планета ще бъде наша! - обади се противният глас.

Джей изведе кораба високо в небето и се насочи срещу ситихаринския кораб, който все още не беше навлязъл в атмосферата. След подходяща маневра се озоваха зад него и Джей каза:

- Ситихарини, моля откажете се от кацане, в противен случай ще ви нападнем!

- Ставате досадни и жалки! Никога няма да се откажем

от тази планета!

- Спрете или ще стрелям! - извика Джей.

Ситихарините не спряха. Джей изстреля едно плазмено торпедо и корабът им избухна в пламъци.

- Не стреляйте! Спираме! Ще се договорим!

- Късно е! Сега ще стрелям докато ви унищожа! - каза Джей.

Ситихарините спряха кораба си и се заеха да го гасят и подменят повредените части, а Джей каза:

- Вървете си отук и предайте на вашите никога да не идват към тази планета!

- Разбрахме. Ще предадем.

Изчакаха, докато ситихарините се отдалечаваха в космоса, и се приземиха на същото място, където бяха кашнали преди.

Джей се освободи от колана и каза:

- Тия ситихарини ще ни докарат някоя неприятност!

- Не мисля! Отидоха си ужасени - каза Селвихофиса.

Измина близо година. Джей, Пол и двете извънземни си прекараха незабравими дни. Обикаляха планетата с малък изстребител, кашаха на по-интересните места и правеха филми. Така неусетно пристигнаха пет тежкотоварни кораба от Земята, пълни с оборудване за новата колония "Ню Йорк" и 3000 заселници.

Междувременно двете извънземни родиха. Селвихофиса - момиче, кръстиха го Диана, а Зотапинита - момче, кръстиха го Бил. Двете бебета бяха сладки и кротки и приличаха по малко и на майките и на бащите си - нова раса, единствена по рода си, засега.

Главнокомандващият на петте кораба - Шънк Уилсън дойде лично на кораба на Джей и Пол. Бяха чували доста за него. Беше служил 100 години за организацията "Черният дракон" - в момента най-мощната сила във близките 600 галактики - и за тях и за земя-

ните беше герой и легенда, но в едно общество на безсмъртни, вечно млади хора думата легенда звучеше като обидна.

Шънк влезе с усмивка в командния мостик на "Лондон" и с протегната напред ръка.

- Здравейте момчета! Върховна планета сте открили!

- Здравейте, сър! - отвърнаха Джей и Пол и се ръкуваха с адмирала.

- А кои са тези прекрасни създания? - кимна Шънк към дамите и подаде ръка за поздрав.

- Това са снелиданти - Селвихофиса и Зоталините. Нашите жени. Имаме вече и бебета - каза Джей.

- Така ли? Честито! - разсмя се Шънк и се наведе да погледне бебетата в двойната им количка. - Нова раса?

- Нещо такова, сър! - отвърна Джей.

- Да са ви живи и здрави и Бог да е с тях! - каза благословието си адмиралът и си извади от автомата кутия бира. Отвори я и отпи. - На здраве! За бебетата и за новата ни планета!

Джей и Пол си отвориха по бира и те и отвърнаха на наздравичата на Шънк. Седнаха в залата за съвешания и си взеха от хладилника филе за мезе. Дамите се присъединиха към тях, а количката с бебетата оставиха край масата.

Мъжете запалиха по цигара и Шънк каза:

- Тук ли ще останете, или ще продължите да летите?

- Не сме мислили по този въпрос - отвърна Джей.

- Когато проодат малките, ще се включим отново! - каза Пол.

- На нашите хора им предстои много работа. На първо време ще изградим десет небостъргача за заселниците, а после ще изградим отбранителната система на планетата. Е, ще работят работите, а ние ще умваме и ще си прекарваме весело! Чух, че са идвали ситихарините. Съобщих на нашите приятели, драконите, и вече никой няма да ни безпокои. Ще изградим и междинна космическа станция за гости и ще бъде както на Земята! - каза Шънк.

- Какво става на Земята, сър? - попита Джей.

- Нищо особено. Всичко си е както го знаете. Получи се свръхнаселване и отчаяно се нуждаехме от нова планета! Нали знаете колко са скъпи днес планетите... По лесно е да снабдим всички с космически кораби, оборудвани за постоянно местоживее... Но и от това имаше изход. Драконите имат много ненаселени планети, макар и далеч от Земята. Шяха да ни подарят няколко... Знаете, че имат слабост към нас! - каза Шънк и отпи бира.

- С нещо да ви помогнем, сър? - попита Джей.

- Нали открихте планетата! Цялото човечество ви е благодарно! Имате право на почивка. Време има за всичко. Времето е наше! - каза Шънк и сдъвка парче филе.

- Почиваме повече от година, сър! - каза Пол.

- Имаме достатъчно хора. Дори се съмнявам дали ще има работа за всички... Но нали е комунизъм - едни ще работят, други ще се веселят... - разсмя се Шънк - Шегувам се! Е, то на практика с работи и компютри всичко е детински лесно! Вече учим малки деца да работят с тях и то успешно. В една елитна детска градина успешно сглобиха совака!...

- Сър, ние с Пол сме пилоти от 5 годишни! - засегна се Джей.

- Е, не всички се развиват бързо! По мое време пилоти ставаха 16-17 годишните... За това пък с компютри се справяха и най-малките... - успокои го Шънк.

Настъпи кратка тишина, в която се чуваше гукането на бебетата, когато Джей попита:

- А как са вашите деца, сър?

- Благодаря, добре са! Половината работят за драконите, някои останаха на Земята, а другите са тук. Имам и някои с наши кораби за далечно разузнаване, не съм ги виждал от години. Добри хора станаха, гордея се с тях! Имам и голямо поколение през изминалите над 1000 години!...

- Радваме се за Вас, сър! - каза Джей.

- Благодаря! Господ беше добър към мен - каза Шънк.

- Ние сме още млади и нямаме нужда, но как стои въпросът с вечната младост? - попита Селвихофиса.

- Това е един еликсир, който се взема на всеки 10 години - отвърна Пол.

- Имате ли достатъчно от него? - попита пак тя.

- Даже и за приятелски цивилизации! - отвърна Шънк.

- Скъпо ли е? - попита тя.

- Срещу някои наши изисквания е безплатно! - отвърна Шънк.

- А за нашата планета? - попита тя.

- Драконите вече ходиха там. Вероятно са се споразумели с вашите власти... - отвърна Шънк.

- О, това е чудесно! - възкликна тя и двете дами се препрънаха радостни.

-Е, ще си приказваме пак! Време е да вървя! - каза Шънк и стана. - Джей, поемате охраната на планетата, докато сте тук! Носим и други бойни кораби, то при нас няма цивилни... Приемате ли?

- С удоволствие, сър! - каза Джей.

Изпратиха адмирала до асансьора и се върнаха при жените.

През следващите месеци работи и специалисти с компютри изградиха първите десет модерни небостъргача и се заеха с отбранителната система, подобна на тази, разположена през 2540-та година на Земята. Отне им още няколко месеца. През това време плажът, който си бяха избрали Джей и компания, се оживи. Хората идваха да поплуват през свободното си време. Корабът "Лондон" все още беше край плажа и всички можеха да се запознаят с откривателите на Ню Йорк и жените им. Някои си правеха снимки и филми с новите знаменитости.

През май 3156-та пристигнаха и още тежкотоварни кораби. Някои увиснаха в орбита да строят космическа база, а останалите кашнаха с още хора и материали за строителство. За времето до Нова Година построиха един малък град с всичко необходимо за автономен живот. Енергийните източници, подарък от драконите, шяха да стигнат за векове напред, а почвата се оказа плодородна и достъпна за земните култури. Двете слънца и безкрайното лято в това полукълбо на планетата гарантираха добри добиви на всички култури. Фермата на града беше достатъчна да изхранва при нужда 1,000,000 души. Откриха и завод за работи. Проектирани от легендарния Шънк, те се търсеха из цялата Вселена. Бойните модели се продаваха само на добре настроени към земляните цивилизации.

Новата 3157-ма година заселниците отпразнуваха с всеобщо веселие. Липсваше сняг, но който го искаше, можеше да го открие само на 18 часа път с хеликоптер. Имаше и такива хора.

Така се роди идеята за Зимния град. Вторият засега, който щеше да бъде построен. Материали и суровини имаше в изобилие. Не липсваха и желаещи да работят за изграждането му. Така се стигна и до името на първия построен на планетата град - Летния град.

Междувременно малките Диана и Бил бяха вече проходили и проговорили. Учеха ги и на двата им родни езика. Компанията си живееше в самия кораб, където постоянно имаше гости и малки деца. Играеха си на техните си игри и дори си имаха компютри и каюти за почивка и илюзионна тренировка, където вече учеха пилотаж и бойни изкуства.

Адмирал Шънк ги посети още няколко пъти, преди да отпътува с празните вече кораби. На сбогуване им пожела успехи.

Беше март 3157-ма година, когато Джей и Пол повериха дежурството по отбраната на други хора и през една от дългите нощи над Летния град отлетяха към нови неизследвани светове...

СЛЕДВА...

БРОМ - ВОЙНЪТ НА СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ

Слънцето си проби път през мъглата на студения утринен въздух. Плах лъч прониза мрака на пещерата и се отправи към смълчаната сянка в ъгъла. Пропъзля по извивката на бедрото и се спря върху бузата, на още спящата принцеса.

Кала отвори сънените си очи и ги разтри с малките си юмручета.

2.
И защо още не се е появил Бром?

1.
Колко ли е часът?

3.
Сигурно му се е случило нещо лошо и има нужда от моята помощ.

Стана и раздвижи схванатите си крайници. Сега вече почувства планинския хлад да пронизва тънкия плат на роклята ѝ. Въпреки, че беше отгледана в двореца на баша си, обградена от грижите на своите дойки и слуги, младата принцеса не бе разглежено паркетно девойче и можеше да се оправя завидно добре и сама - дори в планината. Но се притесняваше за Бром.

Слънцето вече достигна своя зенит, а пътеката оставаше пуста. Неприятни мисли започнаха да си проправят път в главата на Кала. Като неканени гости в бурна нощ нахлуваха мрачни видения за съдбата сполетяла сношния ѝ спасител.

Така окуражавайки се сама тя събра багажа в пътната торба на Бром и се отправи надолу по хълма. Изведнъж на пътя пред нея изникна непознат старец. Кала се закова на място в .

Момичето веднага зае отбранителна поза, хванала ножа на война с две ръце и насочила острието към непознатия странник.

4.
Спри, Кала! Имам да ти кажа нещо.

автор: Иван Атанасов
рисунка: Симеон Асенов

1. Стой далеч от мен старче. Не прави резки движения ако ти е мила живота. Трябва да те предупредя, че въпреки че съм жена, съм добре обучена в ръкопашния бой.

2. Не се и съмнявам, че си добре обучена дъщеря Фетунора. Не се бой от мен! Аз не желая зло, нито на теб, нито на Бром!

3. Бром!? Ти познаваш Бром. Какво е станало с него? Къде е той?

6. Може и така да се каже, но е твърде рано да се притесняваме. Нека да седнем да починем на някоя сличичка полянка и аз ще ти разкажа за Бром. Ако имаш нещо за хвапане може и да обявяме. Аз съм стар човек и огаднявам бързо.

4. Успокой се! Нищо страшно не му се е случило... Все още!

5. Значи все пак е в опасност?

7. А да, забравих да ти се представя. Аз съм Брумалот от Севера. Сега ще похапнем и ще ти разкажа за Бром - Война на северното сияние!

8. Война на северното сияние? Това някаква военна организация ли е?

9. Не! Това е тайно общество, поставило си за цел да запази доброто и да се бори със злите сили по света. Избираме избрани хора, ровени с магическа сила в себе си. Те са малцина, разпръснати по цялата

земя. Когато ние от Северното сияние открием някой от тях се опитваме да го спечелим на наша страна. Ако успеем, подлагаме ги на обучение, в което те овладяват и увеличават магическите си способности. Така, чрез дълготрайни тренировки те придобиват силата на Северното сияние.

10. А ако те откажат да се обучават?

11. Нямаме право да ги заставяме да приемат нашите цели и идеали, но продължаваме да ги следим отблизо без да се намесваме в живота им, като внимаваме да не попаднат под властта на Слагнор - Принца на мрака, Владетеля на тъмната сила. Той също желае да приобщи в редиците си такива хора. Така той ще увеличи шансовете си да завладее света и да наложи своя терор навсякъде около нас.

13. Не пряко! Слагнор навремето се опита да изкуши млад монах от ордена на Дракона, но той му отказа. След това Балтазар, така се казваше монаха, разбрал вече за притежаваните от него сили, реши да се облагодетелства от дърбата си и създаде своя фракция в ордена. Скоро успя да придобие огромна власт, овладя своите магически способности, но това не му беше достатъчно. Пожелал да придобие властта на самия Слагнор, който владее черните земи отпък земята. Така Балтазар реши да увеличи мошата си като промъкне душата си на Бога Дракон - изключително могъщо създание от друго измерение. За да го дари с нови сили Бога Дракон поискал от него да увеличи поклонниците му, понеже само чрез вратата на мнозина могат да се отворят вратите на измеренията - започна старецът.

14. Съществото, което ме нападна? То служител на бога ли беше? - запита Кала.

15. То няма нищо общо с Бога Дракон, Гриреблек. Те са плод на магия и заедно с по-малките си братовчеди, гушероидите са създадени единствено, за да всяват ужас и респект в сърцата на вярващите. Но не са създадени от бога, а от негови фанатизирани поклонници, начело с Балтазар. Изпълни ли задачата си Балтазар ще придобие нови, нечувано досега способности, с чиято помощ ще може да предизвика дори Слагнор. И ако той бъде победен във света ни ще се появи нова сила, такава, която може да доведе до неговото унищожение, затова ние трябва да се борим срещу тази опасност, с не по-малко усилия отколкото и срещу самия Слагнор. Затова не можем да допуснем Балтазар да успее. Трябва да покажем на хората истинската същност на култа към Гриреблек и да разрушим ордена на Бога Дракон. Сега надеждите ни са в Бром. Само той от избраните е тук и само той има силата да ги спре. Но той, преди години, изживя тежък момент...

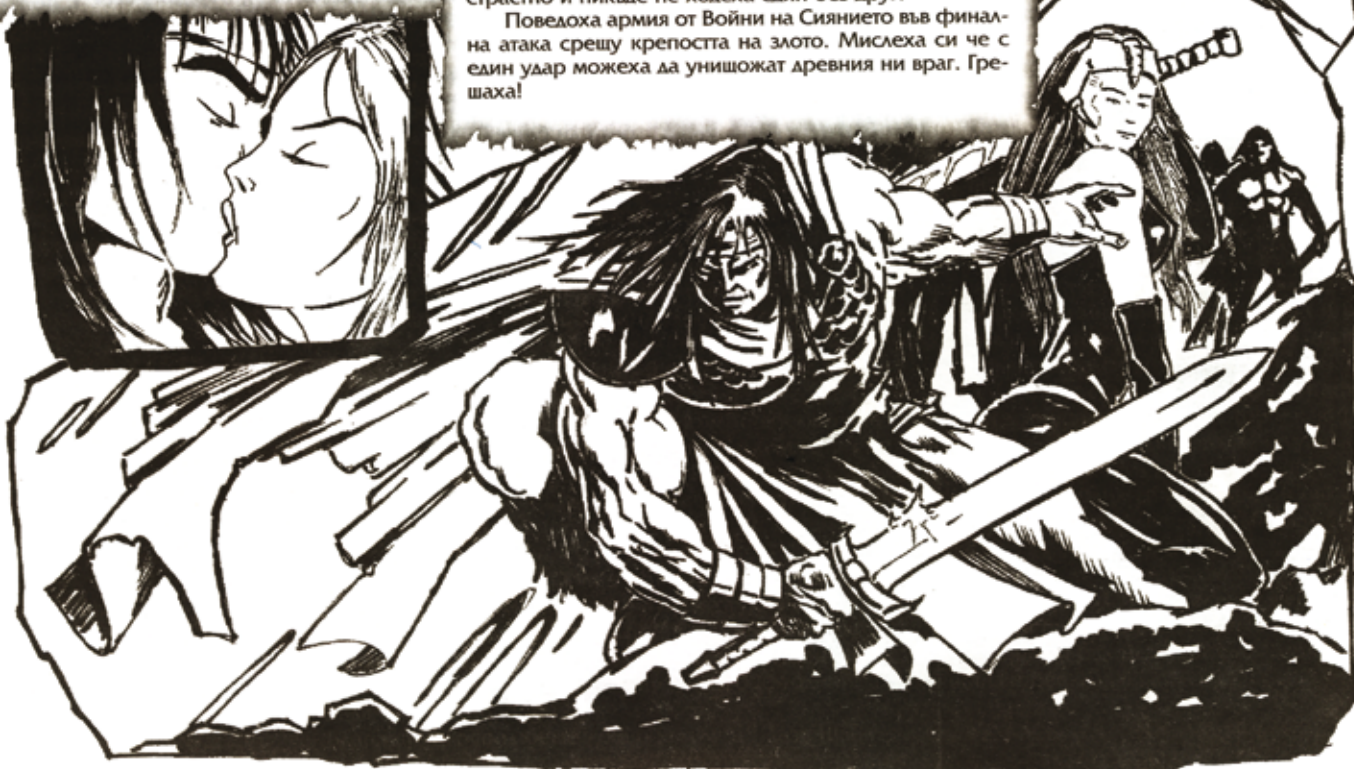
Беше отдавна... Кралицата на Северното сияние тъкмо, беше загубила някой от най-добрите си бойци в тежка битка срещу силите на Слагнор. Имахме огромна нужда от нови попълнения и тогава аз открих Бром. Той не умееше да контролира силата си, но беше научил за нейното съществуване и не се притесняваше да я използва. Не беше трудно да го спечеля за каузата, на неговата възраст повечето момчета са готови на всичко, за да могат да докажат способностите си. И той се впусна в обучението без да жали ни време,

ни сили. Бързо настигна по-напредналите ученици и ги задмина. Всички знаехме, че той притежава сили, превишаващи многократно нормалните способности. Така той беше обявен за Войн на Северното сияние и можеше да се впусне в първите си задачи.

Понеже бе твърде силен той лесно победи изпречилите му се противници и се почувства окрилен. Реши, че е готов да предизвика на двубой самия Слагнор и без да се вслуша в съветите ми се приготви за поход срещу самата крепост на Принца на Мрака.

Беше обаятелен и лесно успя да поведе повечето от младите Войни на Северното сияние след себе си. Последва ги и жена му Една. Тя също бе войн на Сиянието и се бяха оженили скоро. Двамата се обичаха страстно и никъде не ходеха един без друг.

Поведоха армия от Войни на Сиянието във финална атака срещу крепостта на злото. Мислеха си че с един удар можеха да унищожат древния ни враг. Грешаха!

В последвалата битка всички били избити, включително и Една. Само Бром оцелял. Опи-

тал да достигне до Слагнор, но той му се измъкнал. Ударът, който нанесли на злото беше голям. Армията на Слагнор била почти напълно унищожена, но шокът от загубата на толко-

ва близки приятели и на съпругата му сломи младия воин. Той реши да се откаже от "безполезната", според него, битка със злото. Пожела да напусне Бойците на Сиянието и се откажа от силата си в полза на тези, които не са загубили вярата си. Благородна, но глупава постъпка. Сега той отново се завърна

1.
Как така, нали се е върнал?

сред нас и реши да се бие срещу злото в света, но не притежава Силата.

3.
Къде е той сега?

4.
Намира се в подземията на храма. Следващата нощ ще бъде пренесен в жертва на бога. Самият Балтазар ще изпълни ритуала. Двамата с теб трябва да го спрем. И да помогнем на Бром да възвърне силата, която толкова време е подтигнал в себе си.

2.
Той не може да върне силата си така лесно. Тя е в него, но той не знае това. Когато изпълни ритуала по отказването, част от силата му премина в олтара и сега се влива в най-добрите ни бойци, когато някой се докаже достоен за нея. Ярото, обаче, е в него самия и той единствен може да го накара да я произвежда отново, но трябва сам да го задейства. Ти можеш ли му помогнеш!

TE DEUM LAUDAMUS

ROGGER
DOJH

ИВАН МЕНЕСТРЕЛ
ЧАСТ I (продължение)

Милет се намирал на тридесет километра точно от Вълчи Дол, на брега на голямото езеро Бистър Вир. Науката и религията, повлияни благотворно от важното търговско разположение, процъфтяваха в това малко, но богато градче. Църквата св. Климент, построена преди повече от две хиляди години, се изправяше гордо в центъра му и като факла разпръскваше мрака на дивите области, прострели се на много километри околоръст. Благотворното му влияние се усещаше и в множеството рибарски селца по периметъра на Бистър Вир. Милетското богословско училище привличаше младежи от близки и далечни земи и славата му бе достигнала дори до великия Бенедиктус Домино, столицата на Стария свят.

Милет бе и мястото, където Катерина и Иван Ковача се преселиха седем години след раждането на малкия Иван и където се зароди и прозвището му Менестрел.

Наближаваше Бъдни Вечер, дълбок сняг покриваше долината, лед беше плъзнал навътре от брега на Бистър Вир. Небето оставаше смръщено, макар и снеговалежът да беше спрял преди дни. Времето бе тихо, студът не хапеше толкова и животът в Милет кипеше с пълна сила в подготовка за празниците, а и за Истинската зима, както наричаха януари и февруари местните жители. Между побелелите тополи и върби се виеха утъпкани пъртини, впрегнати в шейните коне огласяваха меката зимна тишина със звън на сребърни звънчета, от селата долитаха ударите на брадви, а детската глъч се смесваше с високите гласове на пазарящи се търговци, дошли да продават кожи, вино, дивеч и оръжия. Струйки дим бавно се виеха над селата и над Милет.

СЕРАФИМА

Два дни преди Коледа, малко подир гладне, Иван, заедно с неколицина свои приятели, беше излязъл по уличките на Милет в търсене на забавление и подаръци. Из въздуха се рееха случайни снежинки, дъхът излизаше като пъста пара през устата. Момчетата, облечени топло и обути във високи кожени ботуши, обиколиха Централния пазар и след това се насочиха към Чуждоземно Тържище. Трябваше да излязат от града и да повървят десетина минути по Северния път, но си заслужаваше, защото Чуждоземно Тържище събираше търговците от по-далечни земи, дори понякога се срещаха пътници от столицата.

Последните двукатови къщи вече оставаха зад гърба на момците. Вървяха един до друг през малката брезова горичка, запречили целия път и пееха на висок глас някаква коледна песен, преиначайки думите ѝ и заливайки се от смях. Затова двата големи черни коня,

впрегнати в пошенската шейна, които изскочиха зад завоя, ги изненадаха и ги принудиха да се хвърлят встрани в дълбокия сняг, далеч от копитата. Иван, който крачеше по средата, се спаси на косъм, и докато се търкаляше от инерцията на скока, до него долетя уплашеният вик на девойка. В миг заинтригуван, той скочи на крака и се извърна след отминаващия впряг.

Увита в бял шал, обърнала назад глава, на седалката до пошалъона седеше... Иван остана без дъх. Главата му се замая и кръвта забуча в ушите му. Без да откъсва поглед от невъзможно красивото видение, той стоеше като вкопан и не забелязваше света около себе си.

На седалката до пошалъона седеше най-прекрасната девойка, която Иван някога бе виждал. Уплахата на лицето ѝ премина в изненада, а миг преди шейната да се скрие сред къщите на Милет, тя се усмихна. В този миг магията се разруши и Иван се хвърли да догони шейната. Но когато достигна следващата пресечка, тя вече се беше загубила из сокашите. Малко след това дотърчаха и Ивановите приятели и започнаха да го разпитват за дъхано, но той само мълчеше и след няколко минути с енергична стъпка пое към Чуждоземно Тържище.

Пошалъонът, момък от Седмотор, съседно село, помогна на Серафима да слезе от шейната, след като спряха пред странноприемницата на Георги Балакин. Девойката заитна, когато нагази в снега, защото от дългото пътуване и студа краката ѝ се бяха схванали. Пошалъонът я подхвана за лакътя и тя му се усмихна с благодарност.

- Кои бяха тези, които срещнахме преди малко? - попита тя, докато той разтоварваше багажа ѝ.

- Иван Менестрел. - отвърна младежът, леко подразнен от интереса ѝ. Самият той вече беше забелязал колко е привлекателна спътницата му и след приятния разговор по време на пътя мечти се вихреха из представите му. Освен това Иван беше любимец на всички, но понякога ставаше досаден с вниманието, което нежният пол му обръщаше.

- Иван Менестрел? - гласът ѝ прозвуча развеселено. - И петимата ли се наричат така?

Пошалонът остави на верандата на странноприемницата и последния вързоп и опъна гръб. След това въздъхна и отговори малко троснато:

- Иван Менестрел е онзи, когото ти гледаше с такова внимание. Помислих, че за него питаш.

- Може и да си прав - Серафима разсъфна в усмивки. - Изключително съм ти благодарна за транспорта. Вземи, думите стомах не пълнят - добави тя и пхна в ръката му сребърна монета. След това изкачи трите стълби, където беше посрещната от самия Георги Балакин.

Георги беше вече почти старец, но годините не можеха да превият раменете му. Бодро гледаха черните му очи изпод гъстите вежди и веднъж гостуваха в странноприемницата му, пътниците не искаха да отседат никъде другаде, дойде ли в Милет.

- Здравей, госпожице - изръмжа той, извисявайки се като канара над крехката девойка. - Добре дошла в Милет! Ако търсиш подслон, попаднала си на подходящото място. При стария Балакин никой не закача самотните пътници, постелите са меки, а храната - превъзходна!

След тази самореклама, без да дочака отговор, Георги награби в грамадите си ръчища багажа на Серафима и с глава ѝ подкани да мине през вратата към салона.

Още същата вечер мълвата за красивата непозната плъзна сред младежите и девойките в Милет. Шом започна да се смрачава, салонът на Стария Георги започна да се пълни. Момци идваха да пият вино и ракия, водени от любопитство. Момичета себираха покрай стените и очакваха да започнат танците, хвърляйки подозрителни погледи към бара. Въздухът сякаш натежаваше от концентриралото се между толкова хора очакване.

Иван Менестрел също се появи, заснежен, с мандолина под мишница и нова широкопола чуждоземска шапка. Компанията от приятелите му се разкреша, шом го видяха, и той се запъти към тях, раздавайки усмивки и поздравявайки наляво и надясно.

Но докато минаваше покрай бара, Мими, внучката на Георги (и тя беше вече мома за женене, но за съжаление по наследство ѝ се бе предало най-вече могъщото телосложение на Балакин) го дръпна за ръкава.

- О, Мими, - зарадва се Иван. С нетърпение очакваше да научи нещо повече за прекрасното момиче, за което вече със сигурност знаеше, че е отседнало тук.

- Ела - каза му тя и го издърпа в един от страничните коридори, които водеха към хазайската част и зимниците. След това го пусна и без да му дава възможност да проговори, продължи. - При нас този следобед отседна някаква мома, дето иде много отдалеч. Питаше ме за теб. Каза, че иска да те види.

- О - успя само да изрече Иван. Без да вярва, че това наистина се случва, той последва Мими, а тя вече катереше стълбите към втория кат, където настаняваха гости.

Мими почука на една от вратите и след това хлътна въ-

ре, оставяйки Иван сам в покрития с тъмnochервени и кафяви килими коридор. Килими висяха и по стените. Но шарките по тях никак не можеха да задържат вниманието му, което беше насочено изцяло към вратата, привличаща го в този момент като магнит.

Мими се измъкна навън, но този път остави отворено след себе си.

- Влизай - каза тя и се изгуби по стълбите.

Иван се поколеба за секунда. Възнеността му беше толкова силно, че краката му леко трепереха. Пое си дълбоко дъх и прекрачи прага.

- Здравей!

Серафима седеше на дървения стол пред масата в помещението, отпуснала ръце в скута си. Иван направи няколко неуверени крачки и понечи да се поклони. Момичето скочи на крака и го възпря. След това го заведе до другия стол и двамата отново седнаха.

- Здравей! - проговори най-сетне Иван. Чувстваше, че се държи глупаво и полагаше всячески усилия да възвърне самообладанието си.

- Казвам се Серафима - представи се девойката.

- Иван - автоматично отвърна той.

Усмивката на устните на Серафима стана още по-широка.

- Днес се уплаших, че конете са минали през теб. Исках да се убедя, че си добър.

- Благодаря, всичко е наред.

Настъпи кратко мълчание.

- Не познавам никого тук - наруши го първа Серафима. - Бих искала да ме придружиш в салона. Така ще се чувствам по-сигурна.

В този момент Иван се ухили толкова широко, че девойката срещу него се разсмя звънко. Напрежението помежду им се изпари, проговорено от смеха ѝ. Двамата се изправиха и излязоха от стаята.

Двадесет хиляди и шестдесет години бяха изминали след съдбовния ден, в който Терван Велики, волен герой и безмилостен варварин забил могъщото си копие със завързана на него черна конска опашка на върха на Пепелен Хълм, обявявайки се за владетел на всички земи, де е кръстосал меч с неприятел (което означава на почти всички известни по онова време земи). По-късно върху Пепелен Хълм израснал голям ориенталски град, а сега на същото място се въздигаше самата обител на Негово Светейшество Крал-Отец Августин III, по Божия Воля Пастир на всички чада божии, а околността беше изграден от камък и злато прекрасният град Бенедикамус Домино.

Двадесет хиляди и шестдесет години бе отбелязано и лето господне 887.

Всяка година Милетското богословско училище, където се обучаваше Иван Менестрел, изпращаше мисионерски отряди из околните земи, които да разпалват и поддържат вярата в по-изостаналите селища. Най-голямото постижение на църковната управа в Милет беше основаването на Водинския манастир високо в Сенка планина. Но освен него множество малки мисии

бяха разпръснати по селата и фермерските райони. Вярата година след година завладяваше все нови и нови територии и биваше посрещана в човешките селения с радост и благодарност, тъй като мощта на Бога растеше непрестанно и закриляше крехките земеделски общности от безумието на дивите земи, от нечестивите сили и от страха пред могъщите и потайни зверове, които дебнеха из пуцинатаците.

През пролетта на лето господне 887-мо до църковната управа в Милет започнаха да достигат тревожни слухове. Три дни подир Великден, късно вечерта, в града бе пристигнал млад ездач, носител на кръста на Храма, който разказваше за странна тъмна сила, надигаща се в далечния запад. След разговор с църковната управа той замина, оставяйки след себе си смут. И по други пътища долитаха обезпокоителни новини за зверства, еретически ритуали, човешки жертвоприношения и паднали свещенослужители, преклонили се пред сатаната. В края на лятото вестите зачестиха дотолкова, че църковната управа се видя принудена да сформира отряд под покровителството на свети Георги, който да се отправи на запад и да докладва, а ако е във възможностите му и да се справи с проблема.

Иван Менестрел, макар и млад на години, бе избран за помощник на ръководителя на отряда, отец Фолий. Вестта бе пробудила противоречиви чувства в душата на момъка. Честта, която му оказваха, беше неизразима, но в същото време в Милет оставаше да очаква завръщането му неговата изгора Серафима и раздялата щеше да бъде изпитание и за двамата. Но в името на справедливостта трябва да се отбележи, че и сякаш от съмнение не споходи мислите на Иван, и макар с натежало сърце, той потегли на запад, готов да се сблъска и с най-черните изадия на Ада и да защити името Божие.

ПРОКЛЯТИЕТО

Земя тъмна, непрогледна, тишина дълбока и пулсираша, страх и спотаили се сенки в неизвестното. Треперливите факли в ръцете на отец Фолий и Иван осветяваха единствено тесен кръг около нозете на конете им, неспособни да разпръснат мрака. Осветяваха те криви виолетови и отровно зелени гъби, осветяваха чипести мехури, набъбнали през мочурливата почва и удържани да не се пръснат от отвратителна слуз. Осветяваха също така и тясна пътека, оградена с непрекъсната редица тъмни камъни. Пътеката на Вечния Тлен. Иван не знаеше, дали това е истинското й име, но го намираше за особено подходящо, предвид тежката миризма на гнило, която виснеше (тегнеше - по-зловешо е) като зловонна пелена над околността.

Седмица вече, откак отрядът св. Георги бе пристигнал в безименното прокълнато село, посочено им от очевидци като граничен пост на слото. Но макар и подтисната атмосфера да тегнеше над селото, над гората зад него, и планинският силует да не радваше око, а само да плашеше и навяваше тревожни мисли, не успяха да открият никакви улики. След размисъл отец Фолий реши да поеме само с Иван на оглед - не желаше да привлича вниманието.

И сега двамата, яхнали неспокойни коне, бавно напредваха по пътеката, която, както бяха научили от селския ханджия, водеше към изоставена древна крепост в склоно-

вете на Вельш планина. Бяха подтиснати, всъщност и двамата съвсем открито биха признали натрапчивия страх от тъмното, който изпитваха. Но никой не смееше да проговори и откакто бяха навлезли в Черния лес ги съпровождаше единствено тупкането на копитата, пръхтенето на конете и глухите бълбукащи звуци, разнасящи се сякаш изпод земята.

Мракът бе особено злокобен, тъй като извън Черния лес бе облачен следобед, обвил контурите с макар и пепелява, но все пак някаква светлина.

Преходът бе продължил вече повече от два часа и пътеката започваше да се изкачва. Отец Фолий все по-напрегнато се взираше напред, в очакване да зърне силует или светлина сред черните дънери на дърветата.

Вревозар, гнусният пазител на горските дебри, ги нападна в гръб. Безпогрешно определил по-старшия по сан, той повали с един единствен изстрел на отровната си слюнка отец Фолий, който се строполи от коня си и започна да тлее сред нарастващата локвичка от собствената си плът. Факлата отлетя от ръката му и даде възможност на Иван за част от секундата да зърне звяра. Ужасът, който го споходи от безумното видение, го накара мълниеносно да скочи от коня и да се прикрие зад него. Това го спаси от следващия залп. Животното изшви в агония и се прегъна, а Иван се затича колкото му сили държат. Вревозар отново се прицели и пропусна - пъстата му слюнка отлетя в мрака и споходи невидимите гъби. През този подарен от съдбата миг Иван се скри между дърветата, разтреперан, мокър от пот и, както с ужас откри, подмокрил гаши.

Тихото съскане на търкашо се в дървесните стволоче влечуго го откъсна от тези размисли и той побягна в обратна на шума посока, опитвайки се да тича на зигзаг, бляскайки се болезнено в надвиснали клони и черни дървета на черен фон, претъпвайки се в корени и хлъзгайки се върху настъпена слизеста растителност. Сърцето му бляскаше в ушите, адреналин кипеше в кръта му и му даваше сили. А мигновените контури и бледи шарки, просветнали за части от секундата над пътеката, по която бяха дошли, изгаряха съзнанието му - пълнено око на омразата, лъснало на сред набраздено чело, зелено-кафяв рог с несиметрични фосфоресциращи израстъци, увенчал плоската глава, и тънка цепнатина, от която се е проточила потрепваща тленна лига... Въпът се изтръгна от гърдите на младежа и в последен спасителен порив той подири кръста, скътан в гънките на дрехите му.

Стиснал свещения предмет, влял в ума му нова бодрост и увереност. Иван се спря и се послуша. Дълбоката тишина отново се бе възцарила и земята потръпваше от далечното блукане.

И едва сега, останал без факла, той откри, че може да вижда. През невидимото гъстия дървесен покров се процеждаше едва доловима светлина, а и много от растенията сияеха слабо и зловешо в зелено, бяло и ръждиво. Различаваше дървета, различаваше и групички лилави, местисти цветя, които бележеха мочурливи локви. Запъти се по-спокойно по наклона нагоре, все още твърде объркан, за да може да размисли над положението си, но възвърнал част от хладнокръвието си.

Не след дълго от лявата му страна започна да се развива и той се насочи натам. След около стотина метра излезе напред широк просвет в гората, в далечния край на който се издигаха заплашителните стени на древна крепост. Изоставената крепост Вельш.

Камъните, от които бе изградена, бяха почернели през вековете, на места градежът се бе срутил и пусти бойници и прозорци зееха, пълни с чернота. Надвисналите съвсем близко парцаливи облаци обвиваха върха на най-високата кула и се провираха между зъберите ѝ. Земята околоръст бе покрита с отровно зелена ниска растителност, сред която се подаваха криви гроздове жълтеникави гъби, а вездешните лилави цветя обрамваха подстъпите към крепостта. Роящи едри насекоми прелитаха от цвят на цвят, издавайки ниско, заплашително бръмчене.

Гледката накара Иван да настръхне. Нешо нечовешко се излъчваше от притихналото зание. Застанал така сред древността на мястото, той почувства най-сетне колко е беззащитен, залутан сред чужди за хората земи, без кон или помощник, въоръжен единствено с проста войнишка сабя и с далеч по-могъщия светен кръст.

Но дори Божественият символ тлееше като свещица сред бездънна пещера пред мошта на злото, което го обграждаше.

Без да знае що да стори, Иван стоеше на края на дърветата и наблюдаваше крепостта. И тогава в прозорците и бойниците трепна червено зарево, стените се разтърсиха в гърч и част от предната стена се срути навън, разкривайки във вътрешността прокълнат олтар. Окървавен висеше обрънатият кръст над олтара, а на него все още стояха останките от човешка жертва. Огромна черна чаша бе поставена върху жертвената маса, до разкъсаното тяло на кърмаче. А до всичко това се възправяше висока два човешки боя тъмна фигура без лице, която вместо очи имаше изгарящи червени дупки. Пламъци се издигаха от тлеещата ѝ кожа, пепелен дим бълваха ноздрите ѝ и дори от това разстояние Иван различаваше огромния член, с който сатанинското създание бе надарено.

Със светкавично движение изчадие то скочи през отвора в крепостната стена и се приземи пружиниращо върху отровната морава. В краката му тлетворните растения се загърчиха и засъскаха, възпламенявайки се едно по едно.

В последното си отчаяние Иван посегна и извади сабята си с дясната ръка, а с лявата откъсна кръста от верижката и го повдигна пред себе си. Но властта на злото създание бе по-древна и Божествените сили едва мъждукаха по връхчетата на кръста.

Демонът се заклати на кривите си могъщи нозе и изсумтя. След което се хвърли напред.

В този миг слънцето, невидимо зад облаци, потъна отвъд хоризонта. Удари шестият час от деня, осемнадесет години, след като Иван Менестрел бе роден. И се сбъдна проклятието.

Сребърният кръст се изгуби в треволяка, сабят отхвърча настрани и отскочи от дънера на дър-

во. С прашене се разкъсваха одеждите на гърба на Иван, тялото му трепереше неудържимо, бесни конвулсии пробягваха от шията до петите му, докато грозна метаморфоза удължаваше крайниците му, и разширяваше на тласъци гърдията му кош. Животински мускули пропълзяваха от гърдите по ръцете му, краката му се извиваха в неестествени посоки и тежки копита избиваха през кожата на ходилата му. Сред зверската болка безформената му паст, зейнала в агония, нададе протяжен вой.

Объркано за момент, адското изчадие се бе спряло на няколко крачки. Но разбрало достатъчно, то без да се колебае нападна. Черните му ръце се стрелнаха напред и стиснаха от двете страни чудовището, в което Иван Менестрел се бе превърнал. Повдигна го във въздуха и го запратиха през цялата поляна върху крепостните стени, които се напукаха от удара. Иван, зашеметен и напълно дезориентиран, неспособен да управлява новото си тяло, наблюдаваше вцепенено събитията през новите си очи.

Звярът, в който душата му се бе свила, сам се развива, понатърпен, но невредим. Яростен рев се изтръгна от гърдите му. Разперил ноктести лапи, той се понесе на силните си нозе към демона, който се привеждаше напред, готов за схватка. В последния миг звярът се метна във въздуха и заби рога в тялото на противника.

Адското изчадие изсумтя недоволено и се отърси. Иван отхвърча от него, но се приземи на крака. Без да му отстъпва по бързина, той отново се метна напред, огласявайки гората на километри околоръст с безумен рев.

Двете тела, черното и косматото, се вкопчиха едно в друго. Огън плъзна по козината на Иван, дим избълваха раните на демона. Този път с известно усилие черните ръце отделиха от себе си побеснялото чудовище и за миг се поколебаха, преди да го запратят надалеч. Явно взел си поука от предните два пъти, демонът възприе друга тактика и стовари Иван пред себе си, буквално забивайки го в мека и топла почва. С неуловимо за окото движение подскочи нагоре и тежките му нозе размазаха сгърчената сплъстена от кръв топка.

Демонът отстъпи крачка назад и огледа границата на гората. А там вече нямаше само дървета. Безмълвни черни закачулени фигури се бяха наредили в широк обрч, сигурно повече от сто от тях обграждаха поляната. Ръцете им бяха събрани пред гърдите в широки черни ръкави. Мрак извираше изпод качулките им. И мрачен бе напевът, който множество гърла подхващаха.

Демонът плъзна поглед по редицата от верни поданици, след което закричи бавно към олтара, за да довърши черната си меса. Падналите отпи запяха по-силно, възхвалявайки непобедимия си повелител.

Със скок адското изчадие се озова обратно в помещението на прокълнатия ритуал. Без излишни церемонии то повдигна тялото на пеленачето и го разкъса на две с ръце. Поднесе го към черната тривърха нафора, за да събере от шурналата кръв, след което запокити частите от тялото на пода. Повдигна нафората и жадно отпи от нея.

Но звяра, в който проклятието бе превърнало Иван Менестрел, не умираше толкова лесно. Славна орис го закриляше, а и жилаво, макар и грозно създание бе Евевулар, първообразът на проклятието. Сами се наместиха костите, премазаните мускули се прегрупираха и опънаха, кръвта се просмука обратно през порите в тялото и чудовището се разгъна, окаляно, отърпано, но живо, и готово за бой.

През краткия период на мрак и спокойствие душата на Иван се бе поокопитила и се опитваше да наложи волята си. Жадният за кръв звяр пръхтеше и ръмжеше, докато елементарните му инстинкти вилнееха там, където Иван очакваше да срещне съзнание. Първичният инстинкт бе тъй силно обвързан със зверското тяло, че Иван не успяваше дори да намери пролука, където да се заклени. Сякаш бе клонка наред бързей, над който няма никакъв контрол.

Застанал на копитата си, звярът обходи с поглед поляната, над която вече се спускаше мрак. Порочните свешеници, все тъй неподвижни и почти незрими в здрача, не променяха пелента си. Демонът довършваше злоешото си питие, все още извърнат с гръб.

Иван вече панически се опитваше да открие достъп до елементарната психика на звяра. Предусещаше какво възнамерява да стори и беше уверен, че не е по силите му да се пребори с изчадие, призовано от самите дълбини на Ада.

Падналите свешеници в единия край на поляната се раздвижиха неспокойно и напевът им затихна. По пътеката, която водеше през гората, изпъзля колосално вие-

чуго с фосфоресциращи рога и петна от разлагаша се плът ... Ужасът отново заля като помрачаваша вълна Иван и страхът му бе тъй силен, че обзе и чудовището. Изпод копитата му се разхвърча пръст и той полетя с невъзможна бързина по-далеч от Вревозар. Препускаше без дъх, а далеч зад гърба му останаха разхвърляните при стремителния му бег монаси, опитали се да го задържат, адската твар също остана далеч в крепостта, а някъде напред свършваше Черната гора и светът бе жизнерадостен и човешки ...

След не повече от двадесет минути размита фигура изхвъркна с тропот от гората на няколко мили от безименното гранично село и препусна на два крака към него. Облаши пръст запращаше тя след себе си във въздуха, но търчеше мълчаливо и целеустремено.

Мръсна и димяща от пот, с разширени ноздри и олигавени бърни, фигурата се спря пред затворената гостилница, в която се бяха настанили отец Фолий и отрядът му. Повдигна лапа и я стовари върху дървото. Трябваше да предупреди останалите от отряда!

Прозорчето на вратата се откряна и през него надникнаха две предпазливи очи. Иван видя само как зениците им се разширяват от ужас и безумен писък разара ношата. И едва сега грозната истина достигна до него - за всички люде той бе от лошите и никой не би му повярвал, дори не би го изслушал. Стрелата, която долетя от покрива на плевнята, не го смути и той с бавна крачка се насочи към откритите поля, които бяха прекосили на път за насам.

Думи, подслушани, когато бе малък, се въртяха из главата му ... "Навърши ли осемнадесет години, Иван ще бъде прокълнат" мълвеше разплаканият глас на леля му, а дълбок равен глас отвършаше: "Никой не ще може да предвиди, какво проклятие ще тегне над него". Отчаян и объркан, Иван постепенно изгуби контрола над зверското тяло и то се понесе на тежките си силни нозе нанякъде, в дирене на убежище.

РАЗПИТ

БЛАГОЙ
Д. ИВАНОВ

Коридорът беше тих, тъмен и безлюден като търбуха на умрял кит. Стените бяха олюшени и надраскани, покрити с всевъзможни неприлични изрази и рисунки. Това място отблъскваше до безкрайност.

Детектив Лембърт подмина няколко врати и застана пред апартамент номер осем.

Попипа кобура си, след това извади значката си и пригладя рядката си коса. Потропа и извика със своя стържеш тембър:

- Полиция! Отворете!

Отвътре веднага се чу шум.

Лембърт се канеше да потропа втори път, но вратата се отвори разкривайки малък апартамент осветен от слаба крушка. Човекът се усмихна любезно:

- Да моля?

- Вие ли сте Гай Химбър?

- Същият.

- Детектив Лембърт, отдел "Убийства" - той показа значката. - Искам да ви разпитам относно серия смъртни случаи.

- Разбирам - човекът отвори вратата и покани полиция вътре. - Седнете.

Лембърт се настани на една маса до прозорец със средно голям размер, който разкриваше мокрите нощни

улици на Сиатъл. Изчака Химбър да седне срещу него и попита:

- Ваше ли е това местенце?

- Да. От години живея тук. Винаги съм искал нещо подобно - една стая, голяма баня без прозорци, бокс и малък гардероб. Но, струва ми се, не това е същината на вашето идване. Нали?

Лембърт се раздразни.

-Зная, че ще прозвучи болезнено старомодно, но аз ще задавам въпросите. Водя собствено разследване, което на всяка цена трябва да разкрия. Не искам по никакъв начин да ми бъде попречено. Ясен ли съм?

- Да. Разбирам напълно - човекът бе средно висок, клъшав с късо подстригана коса, бледа кожа и кръвясали очи. На слабата лампа детективът трудно различаваше другите подробности от чертите на лицето му.

- Вчера - поде Лембърт - се отбих при стар приятел, чието име, естествено, няма да спомена. Той често ми помага когато попадна в задънена улица, та снощи, докато го разпитвах за мистериозните случаи, той ми каза да посетя вас, ако искам да науча нещо по-интересно по въпроса. Така че, господин Химбър, защо просто не ми кажете направо всичко което знаете?

- А защо си мислите, че знам каквото и да е? - въпро-

сително повдигна вежди човекът.

- Аз ЗНАМ, че вие знаете. Доносникът ми никога до сега не ме е подвеждал.

- Всяко нещо си има първи път.

Лембърт се раздразни още повече.

- Вижте сега, Химбър. Аз съм много гаден по характер и съм един от малкото на тоя свят, които с готовност си го признава.

Ъглчетата на уста на другия се разтеглиха леко в едва забележима усмивка, която сигурно, дори самия Химбър, не знаеше какво изразява.

Лембърт продължи:

- Ако вие по някакъв начин ми попречите да си водя следствието и се противопоставите на моя милост, то аз ви обещавам, че ще направя живота ви черен. Ще ви ПРИНУДЯ да ми съдействате? - той се поотпусна и зачака реакцията на усмихнатия си събеседник.

- Да, ясно - неговото спокойствие се бе запазило напълно. - Ще ви съдействам, детектив Лембърт. Дори бих казал, че ще го направя с удоволствие и искрен ентузиазъм.

- Хубаво!

- Много ще се зарадвам да ви разкажа това, което знам.

- Ами в такъв случай е по-добре да започвате.

Гай Химбър се облегна и склони пръстите на ръцете си. Втрени се в детектива и с лек, монотонен глас заговори:

- Трупове са около двадесет и има още много изчезнали...

- Да, това го знам.

- Моля ви, детектив, не ме прекъсвайте.

Лембърт не отговори, а послушно се умиля. Отвътре, обаче, тържествуваше - бе сигурен, че е попаднал точно на този, който му трябваше.

- Изчезналите - продължи Химбър - са почти толкова, колкото и убитите и държа да ви съобща, че ако рано или късно ги намерите, те ще бъдат също мъртви и, малко или много, обезобразени.

- Боже... Сигурен ли сте?

- Напълно - усмивката на Химбър се възвърна на бледото му, лишено от всякакви бръчки и трапчинки лице. Той продължи: - Както знаете намират телата в кофи за смет, мръсни канавки... абе навсякъде. Все пак Сиатъл е голям град, изборът също. По врата на всяка жертва има кървави рани, а самите трупове са обезкървени. - Той направи кратка пауза, за да може казаното от него да попие в стените на малкия апартамент.

Лембърт стана нервнен и извади цигарите си.

- Може - каза Химбър.

- Но аз не съм ви питал.

- Не е нужно, детектив - пак се усмихна другия. - Вие не разбирате ли, че просто се опитвам да ви предразположа по възможно най-добрия начин!

Лембърт дръпна силно от цигарата си, вдишвайки лютивия дим.

- Продължете! - нервно изграчи той.

- Та значи: повечето ви колеги (да не кажа всичките), както и вестниците наричат убиеца, или убийците - все още не сте изяснили напълно този въпрос, вампири.

- Вампири - мрачно повтори Лембърт. - Да, така е. Вероятно са донякъде прави...

- Естествено. Те, предполагам, не могат да забравят мрачния случай отпреди няколко години с един психопат...

- Да, оня изверг! - извика водоушевно детективът.

- Но онзи се оказа обикновен човек, с изпилени зъби, нездрав мозък и огромен бидон, с който изпомпваше кръвта на жертвите. Той бе и с рядко заболяване, което го правеше гол шо се отнася до козината.

- Да - пак се обади Лембърт. - Нямахте нито един косъм по тялото си.

- Точно така.

- Отвратително - процеди детективът спомняйки си ужасния случай.

- Сега, обаче, имате по-голям проблем - обади се от полумрака Химбър.

- Така ли?

- Тогава полицията си имаха работа с психично болен човек. Сега си имате работа със съвсем друго нещо.

Лембърт чакаше.

- С вампири! - бавно продума Химбър.

- Да, това го разбрах. Явно някой тука е превъртал и е решил да се прави на Бела Лугоши из тоя град.

- Не, не - побърза да обясни Химбър. - Вие не ме разбрахте. Сега си имате работа не с някой, а с някои - той натърти последната дума, сякаш искаше да я стовари върху плешивия череп на детектива. - Тези "някои" са вампири в общоприетия смисъл.

Лембърт раздразнено кресна:

- Да, бе. Аз пък съм Никсън!

- Приличате малко - небрежно вметна Химбър.

- По дяволите, аз си мислех, че сте надежден и ще ми помогнете по някакъв начин! Само ми загубихте времето... - той понечи да стане, но Химбър го спря.

- Детектив Лембърт, почакайте - онзи седна. - Не съм загубил времето ви и ви уверявам, че съм прав.

- Хубаво - Лембърт, възвърнал частица от спокойствието си, се облегна на стола. - Шом е така, какво ви кара да смятате, че убийствата са дело на вампири? Откъде сте толкова сигурен?

- Зашото - обясни Гай Химбър - аз съм един от тях.

Лембърт инстинктивно сграбчи дръжката на пистолета.

- Не е нужно да се притеснявате, господин детектив - този път в интонацията на Химбър прозвуча лека подигравателна нотка.

- Не е ли?

- Ама разбира се. Ако аз, или някой от нас искаше да сте мъртъв - на лицето му заигра лека усмивка, - то вие от давна сяхте да храните червеите.

- Не ми харесва как се изразявате.

- Имате право. Извинете, беше малко долно от моя страна - Химбър го стрелна с поглед. - Ние сме много побързи от вас и имаме големи преимущества, но да си вампир, все пак има и минуси.

- Не знаех - Лембърт се опита да вметне в забележката си насмешка и песимизъм, но не успя, тъй като, незнаяно защо, бе започнал да вярва на Химбър. Сякаш онзи му го бе втълпил чрез хипноза.

- Но нека се върнем на въпроса. Ние съществуваме от векове и макар, че никой от нас - поне до колкото ми е известно - не знае кога и как сме се появили, представители сме на една умираща раса.

- Умираща? В какъв смисъл?

- Човекът е вид, склонен към самоунищожение - това е всеизвестен факт. Явно и ние, вампирите, сме попаднали в подобна ситуация.

- Зашо? - полюбопитства Лембърт.

- Много от нас се промениха и започнаха да вършат неща, които застрашават съществуването ни.

- А именно - да пият човешка кръв - вметна детективът.

- Браво, бързо схващате.

Лембърт не хареса забележката, но си замълча.

- Много от нас започнаха да се хранят с човешка кръв отново. Преди десетилетия нашето племе спря да прави това, защото бе явна заплаха.

Лембърт предположи, че Химбър има предвид него като заплаха и се възгорда от това.

- При нас - продължи вампирът - съществува един феномен, стар толкова, колкото сме стари и ние самите.

- Феномен?

- Ако някой се възпротиви на общоприетите норми, бива наказан с изменения.

- Какви изменения?

- Външни.

- Не звучи особено красиво.

- Повярвайте ми, не е!...

- Продължете!

Любопитството го глождеше като отровен бръмбар.

- Ако някой от нас направи нещо против съгласието на другите, бива наказан. Не от нас, от самия себе си.

- Значи, ако правилно съм разбрал: вие сте спрели да пиете човешка кръв, но някой не се е стърпял, престъпил е нормите ви и се е превърнал в мутант.

- Да, нещо такова. Лошото е, че все повече от нас го правят, а колкото повече пият от блажената червена течност, толкова повече това ги унищожава. Те се разпадат малко по малко.

- Но защо просто не спрат?

- Детектив Лембърт, ако вкусите тази амброзия изобщо няма да ви хрумне да задавате подобен въпрос! Никой не може да се пребори с това. Дори аз все по-често се улавям как кроя планове покрай някоя жертва. Това е в природата ни и скоро всички ще ни погуби, защото ние няма да се отречем от клетвата, която положихме - да не вкусим повече кръвта ви.

- А с какво се изхранвате?

- С животни - плъхове, котки, кучета. Изборът е голям, но гладът не стихва.

- Значи убийствата са дело на...

- Морбусите.

- Как?...

- Морбусите - повтори Химбър. - Никого през дългия си живот не съм подозирал, че човешката кръв - същността на съществуването ни - ще ни погуби. Вероятно никой в тази сграда не го е предполагал.

- Аха. Значи цялата сграда е...

- Тук е цялото ни племе.

- И сте сигурни, че никъде то света няма други като вас?

- И да има, скоро ще умрат! Игнати си далече от събратята! Само понасяш глад.

- Това е доста интересно.

- За вас сигурно, но не и за мен.

Лембърт го погледна и след кратък размисъл попита:

- Зъбите ви?

- Какво?

- Не са продълговати и остри.

- О, това ли? - засмя се Лембърт. - Да и вампир не значава да приличаш на яр, освен ако не морбус. Зъбите, човешката бързина ила, както и искря-ипнотизираш поглед

ават след кратък процес.

цес.

Лембърт бе безкрайно заинтригуван от случилото се тази вечер. Изведнъж му стана смешно.

- Какво има? - поинтересува се Химбър.

- Колегите няма да ми повярват.

- За кое?

- Като им разкажа какво ми се е случило днес. Не, няма да им разкажете.

Лембърт стана мнителен.

- Няма? Защо, какво имате предвид?

- Размислих! - отвърна Химбър. - Този разговор повлия много върху мнението ми за хората. Радвам се, че Ръфс те е пратил при мен, защото по този начин ми прави услуга.

При споменаването на Ръфс Лембърт подскочи. Откъде би могъл, Гай Химбър да разбере за доносника му? Почувства реална опасност, която застрашително го обгръщаше.

- Вие, детектив, сте нещо специално - продължи вампирът. Поне току-що се превърнахте в нещо специално. Вие ще бъдете моята награда. И без това знаете твърде много. Вярвам, че ще направите всичко възможно да отровите и последните часове на оставащия ни живот, защото реших вие да ми бъдете... вечерята!

Лембърт се изправи рязко.

- За какво, по дяволите, говорите? - гласът му бе пропит от истерия и страх. Знаеше, че ако не го пуснат, насила няма да се измъкне от сградата.

- Вече виждам заглавието на скромна статийка - рече Химбър. "Амбициозен детектив намерен убит", "Нова жертва на тайнствените Сиатълски престъпления". Какво ще кажете?

- Разкарайте се - кресна Лембърт, въпреки, че вампирът не бе помръднал от стола си.

Детективът се насочи към вратата, но се спря веднага шом видя една фигура препречила изхода на стаята. Баята бе отворена и вътре се виждаха два ковчега.

Чудовището се хилеше и представляваше едно от най-изчакнените и грозни създания, които човек можеше да си представи.

- Лембърт - поде иззад него Химбър, - запознай се с брат ми Рууд. Той е морбус.

Съществото изграчи в някакво смахнато подобие на отговор. Лембърт, макар и запазил известна доза от спокойствието си, се обърна към Химбър и понечи да извади пистолета си. Кобурът му, обаче, беше празен.

- Това ли търсиш? - Химбър бе вампирясал. Очите му искряха с червен блясък, остриите му, като игли зъби се подаваха на няколко сантиметра извън устата, а движенията му бяха твърде отмерени и сигурни.

"Защо не нося кръст?" - попита се мислено Лембърт.

- Ето ти оръжието - вампирът държеше пистолета в дясната си ръка. Ясно се виждаше изкривеното дуло. - Направих малки промени, за да не привлечеш нечие внимание.

Той се захили, съскайки, и му подаде пистолета. Лембърт не го взе и Химбър го хвърли в ъгъла на стаята.

- Защо? - недоумяваш попита детектив Лембърт.

- По редица причини.

- И все пак...

- Гладен съм - простичко отвърна Химбър. - А също и брат ми. - Чудовището пред вратата изръмжа. - Не се съпротивлявай.

- Върви в ада, гнусен, воняш нещастник! - процеди през зъби Лембърт.

- Скоро - усмихна се Химбър, а очите му засветкаха. Обърна се към Рууд: - Осигурихте си вечерята, а аз най-после съм готов да стана... да се превърна в морбус.

Той отново се усмихна, този път някак несигурно.

Лембърт заотстъпва.

- Няма смисъл - рече Химбър и се нахвърли отгоре му, без да му даде шанса да изпиши.

Класация на Фентъзи Фактор:

1. Властелина на Пръстените - Дж. Р.Р. Толкин	83
2. Колелото на Времето - Р. Джордан	32
3. Сага за Войната - Р. Фийт	22
4. Повелителя на Зората - П. Тайлър	20
5. Истории от Света на Диска - Т. Пратчет	18
6. Конан Варварина - Р. Хауърд	14
7. Магьосника от землемория - У. Леугин	13
8. Меча на Истината - Т. Гудкаинд	13
9. Хрониките на Амбър - Р. Зелазни	11
10. Цикъла "Шанара" - Т. Брукс	10

Интересни фентъзи сайтове из Internet:

<http://fantasy-bg.search.bg/fantasy-factor/f-factor.htm>
<http://free.techno-link.com/JRRT/frameset.html>
www.members.nbci.com/sfiction_bg
www.members.xoom.it/alfie9/index.html
www.slovo.orbitel.bg
www.zona-f.dir.bg
go.to/evrika
ankh.hit.bg

Така изглежда новата ни класация, след като вече се номинират само първите пет, ваши любими произведения. Въпреки, че са включени и научно фантастични книги, то те, все още не могат да се преборят с фентъзи четивата. Това не е дискриминиране на любителите на научна фантастика, но явно те или са по-притеснителни от фентъзи колегите си или са по-малко в България. Ако Вие сте един от тях и искате да ме опровергавате, а също така желаете да видите любимия си научно фантастичен роман сред десетте най-харесвани произведения, достатъчно е да ни се обадите, по телефона или на нашия e-mail и да съобщите класацията от петте най-добри фантастични (научни или приказни) книги които сте чели.

Всеки месец ще се тегли един печеливш участник, който ще получава за награда, наскоро излязла фантастична книга. Този месец късметлията е Ивайло Динков. Той ще получи фантастична книга (научна или приказна според преобладаващите в класацията му заглавия) от най-новите заглавия, които ще се появят на пазара заедно (или една седмица след) с излизане на нашето списание, за да се запази момента на изненадата.

Ще очакваме Ивайло да ни се обади в редакцията, за да си получи наградата.

Ще припомним начина за точкуване на вашите пет любими книги: 1 място - 10т.; 2 място - 6т.; 3 място - 4т.; 4 място - 2т.; 5 място - 1т.

Очакваме вашите класации!!!

Забележка: Всеки участник има право да променя своята класация, но само през период не по-малък от три месеца, иначе с излизането на всяка нова книга в редакцията ще настъпват големи затруднения, за обработване на информацията. При промяна в личната класация се отнемат точки на изпадащите от там произведения и съответно се добавят на новите заглавия, т.е. може да се получи така че едно заглавие да тръгне надолу в класацията и това не трябва да ви изненадва.

КОНКУРС

Бяхме обявили в началните си броеве Конкурс за Фентъзи разказ. Както сами се досещате той преминава в Конкурс за Фантастичен разказ и продължава да тече. Публикуваните в списанието разкази са всъщност номинираните за участие в този Конкурс, а самия победител ще бъде излъчен чак в края на 2001 година, като системата на оценяване все още не е доуточнена. Тя ще бъде предоставена или на гласуване от ваша страна или ще бъде събрана комисия от няколко "умни глави", които да разгледат и гласуват за най-добрия разказ.

Наградата в конкурса също не е уточнена, но сме сигурни, че ще бъде хубава. До края на 2001 има много време, така че ще мислим по тези въпроси ден и нощ, за да не ви разочароваме.

Няма ограничение на броя разкази, които ни прашате, всеки от тях има шанс да спечели голямата награда, както и да ви донесе "безсмъртна слава".

ИГРА С ПАТАФЮГЛА

В миналия брой започнахме една нова игра с вас. Тя изискваше да продължите започната от нас история. Идеята беше да подберем най-доброто (спред нас) продължение и да го публикуваме на страниците на ФФ.

Като за първи път, обаче, решихме да нарушим правилата и избрахме не едно, а три продължения. Кое от тях ще стане основа за понататъшните приключения на симпатичния таласъм, зависи само от вас. Ще продължим с тази история, за която получим най-много продължения.

Разбира се, има и награди! И те не са една, а цели три. Победителите за този брой ще получат по пощата новата книга на издателство ЕЛФ "Хайборейски Хроникери".

Специални благодарности на Красимир Савов, който дори ни изпрати и илюстрация към своя разказ (магьосника Лордо ди Лорди си излязла негово дело).

Очакваме новите ви предложения, млади писатели.

-1-

Capite Omnia

(Началото на всичко - лат.)

Патафюгъл се почеса по корема, погали пошенския гълъб по главата и огледа писмото. На отърпания лист с дребни рунически букви бе изписано:

"До: Смелият, Силен Герой пристигнал наскоро.

От: Негово Величество Цар Лулуяд III, върховен владетел на царството.

Скъпи господин Герой, предлагаме Ви оферта за работа. Наградата е известна - половината царство + ръката на дъщеря ни. Принесата бе отвлечена наскоро от един злодей и поради липса на герои в нашите земи (благодарение на ламите от Северната планина) се наложи да прибегна до помощта на магьосник. За съжаление единственият такъв в царството е Лордо ди Лорди, студент III-ти курс, област Призоваване, специалност Некромантия, VII-ми семестър в Съвършено Магическия Извънпространствен Университет (СМИУ). С неговата доста некадърна помощ Вие бяхте призован и снабден с оръжия от първа необходимост. Съвсем скоро при Вас ще пристигне уважаемият и доста некадърен Лордо, който ще Ви придружи до замъка ми. Там ще научите повече подробности за мисията Ви. Надявам се, че ще приемете.

С уважение

Цар Лулуяд III"

Таласъмът скри писмото под шлема си и се замисли. Стоя около минута, гледайки ботушите си и размишлявайки преди да забележи летящото килимче, спускащо се към него. На фино изтъканото МПС стоеше една твърде интересна личност, облечена в светло синьо. Това бе висок и тънък младеж, с огромен пюрбан с червено перо. Май ставаше дума за Лордо ди Лорди.

- Хайде бе, нямаме време! - каза магьосника и го дръпна на килима.

- Ама... - каза Патафюгъл и за малко не падна. Черл-

жето направи лупинг, спусна се към земята, завъртя се два пъти и отпраши заедно с шашината Герой и студента по Магия. Зад тях с все сили ги следваше гълъбът, изпълнил задачата си.

Красимир Савов

-2-

- Ама че странна птица! - възкликна. Бе виждал пошенски гълъби, но никога и носещи на врата

си чанта с писма. Този, отгоре, това, имаше синьо каскетче. "Май още сънуван", помисли Патафюгъл, но едно силно клъвване го убеди в обратното.

- Ау, защо направи това? - изписка той.

В отговор странната птица извади от чантата смачкана бележка и я мушна под косматия му нос. Подушвайки миризмата на много много години, наслоена върху пермента, той го разгъна внимателно. На та кожата бе протрита от времето, текстът бе четлив. Патафюгъл засрича с треперлив глас:

"ПОМОЩ!"

О, смели Рицарю, ако получил си писмото, значи пристигнал си Пророчеството Древно да изпълниш, Отвлеченото Кралство да освободиш от Властването на Пришлелеца с Ангелския Глас. Освободи ме от затвора ми - в битките ще ти помагам; към планините птицата последвай - при мене ще те доведе. По пътя се пази и се не отклонявай!

Подпис липсваше. Милостивото сърце на Патафюгъл се сви и той беше почти готов да се втурне на помощ на изпадналия в беда, който и да беше той, но една стара черта на неговия нрав се размърда, и започна да се бори с добротата му. Тя бе събудена от няколко неща в бележката - споменаването на Отвлеченото Кралство му припомни не една и две страховити легенди, разказвани шепнешком от сибратята му край вечерните огньове; не му допаднаше никак дори мисълта за битки; а името на Ангелогласния бе лишено от всякаква мистика - дори най-злите таласъми се страхуваха да говорят за тази ужасна твар, появила се незнаяно откъде на света.

В съзнанието на Патафюгъл борбата завърши с победа над добротата. Той захвърли бележката, завъртя се на пети, и с невероятна скорост побягна през гората. Напосоки. Зарязвайки Гълъба сам с бравдата. Наблюдавайки облачетата прах, които страхливият косматко вдигна зад себе си, той процеди през човка:

- "О, смели Рицарю"! Каква каша!

После хвана бравдата с крачка, ядно плясна с криле, и отлетя.

Жасмина Иванова

-3-

След като при втория оглед на околността не можеше да си направи извод за местонахождението си, той съсредоточи цялото си внимание върху пошенския гълъб,

който кръжеше около него. Като забеляза, че Патафюгъл най-после е решил да и обърне внимание, птицата пусна

свить-

а,

който

държеше в

човката си, в

краката на таласъма и отле-

тя. Върху печата от

червен восък с готи-

чески букви беше

написано "Ксиаски по-

ши и далекосъобщения" Патафюгъл не преставаше да се учудва. Той разтвори свитъка, който гласеше следното:

"Уважаеми Патафюгъл, Добре догъл в царството ми!

Аз съм злият магьосник Вюлхо. Ти си под моята власт, по-точно на магията ми.

Избран си за един мой коварен план, тъй като си единственият, който притежава ключа от книгата на Древната магия - твоят лъв долен мърещ. За да стигнеш до двора ми Ксиа, завий от второто дърво вляво, после върви все напред, докато стигнеш до Сач - табския камък. Нарича се така

защото има формата на Сач-таб - едно от местните животни. Там ще намериш понататъшни указания.

Внимавай! Брат ми Нехос също се стреми към твоя зъб, а той е по-лош от мен! Така че пази се!

За сега Bon Chance!

П.П.: Ако не ми се подчиниш, чисто и просто ще те превърна в пошенски гълъб и ще ми служиш во веки веков!

П.П.: Ако брат ми те залови, смятай че си изчезнал от лицето на земята, без зъба естествено!"

Мариана Шотова

СКАНДИНАВСКИТЕ БОГОВЕ

ЛЮБИМЦИ НА ФЕНТЪЗИ АВТОРИТЕ

В брой 3 на нашето списание започнахме да представяме отделни митологии, митове и легенди. Ще продължим с тази рубрика и занапред, като нашата цел не е да ви запознаем напълно с митологията на различни народи (за това не би ни стигнало и цялото списание), а само да ви разкрием най-популярните митове и легенди. Надяваме се с тези статии да събудим вашето любопитство и да ви подтикнем, да се поровите в прашната библио-

тека и сами да научите останалото.

След като ви запознахме, или по скоро, припомниме космогонията на антична Елада, идва време да говорим за митологията на скандинавските народи. Не случайно се спираме на тези вярвания, според нас те са изключително своеобразни, интересни и не на последно място те са ни любими (а и не само на нас - бел.р.).

Легендите и вярванията на отделните народи са израз на техния бит, култура и влиянието на други обикновено "по-древни" религии. Скандинавските саги не правят изключение, те са "огледален образ" на народите от най-северната част на нашия континент. Формирането на скандинавските нрави и обичаи е пряко свързано с изключително суровите климатични условия. Природата не е била никак милостива към скандинавците, неплодородната земя и ужасната зима са били истинско предизвикателство в борбата за оцеляване. В тези условия могли да оцелеят само най-суровите и непоколебими мъже.

Затова и боговете и героите на северните народи са непобедими, свирепи войни. Освен с храброст, скандинавските богове са изключително интересни със своята прагматичност, да оцелееш в северните условия в обкръжението на войнствени съседи не е било никак лесно и често само грубата сила не е била достатъчна, за да постигнеш своите цели.

Скандинавските саги, са писани в особена поетична форма - "еда", което произлиза от староскандинавската дума поема. До нас са достигнали само част от тези безценни източници на информация - части от Старата "еда" и Новата "еда" или, както също се нарича "Снора еда", по името на нейния съставител Снори Стурлсон (1179-1241).

Старите "еди" са разказвани от скандинавски певци-бардове наричани "скалдове" оттам и особената стихотворна форма е наречена "скалдова" поезия. Новата "еда" е написана в проза и по тази причина е по-лесна за превод, както и за възприемане от съвременния читател.

Въпреки оскъдната информация, достигнала до наши дни, скандинавската митология ни разкрива една много жива и пълна картина за света, такъв какъвто са си го представяли древните викинги.

Ще започнем нашия разказ, както си му е реда със:

СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА

Море от огнени пламъци и топяш се лед - от това е възникнал светът и всяко същество в него. На юг се намират страната наречена Муспел, гореща и светла, обгърната в пламъци. На север е разположена страната Нивелхайм, царство на студа, леда и мрака. Между тези две земи се е простирало огромното празно пространство наречено Гинунгагап.

Там където двете страни - тази на севера и тази на юга, се срещнали се зародил и първият живот. Това бил огромният великан Юмир. От него води началото си расата на ледените великани (да не се бърка с националния футболен отбор на Норвегия - б.а.). Великанската раса, всъщност, се родили изпод едната юмюрова мишница, и двата му крака. Юмир се хранел от кравата Аудохумла, която, за да не умре от глад, близала една огромна буца сол, от която пък се ражда великанът Бюри - висок снажен и строен.

След известно време от ледената великанка Бестла и великанът Бор (син на Бюри) се родили трима божествени сина: Один, Вили и Вее. На тях било съдено да владят небето и земята. Тримата братя не обичали Юмир и ледените великани. Един ден те нападнали Юмир и го убили. След това братята занесли тялото му по средата на бездната Гинунгагап и от него създали света. От кръвта му направили морето и езерата, от плътта направили сушата, натрошените кости били използвани за направата на скалите, камъните и чакъла по брега на морето. От черепа на Юмир тримата братя сътворили небето, а от мозъка направили облаците. За да оградят света от враждебно настроените ледени и каменни великани от веждите на Юмир създали ограда наречена Мидгардур.

Ето как изглежда този мит в поетичната форма на старата "еда":

От плътта на Юмир
земя построили,
камъни - от кости,
дървеса - от косми,
небеса - от мозък,
и море - от кръв.

Властелините велики
изградили, като взели
миглите му, Мидгардур,
а пък облаците мрачни
са от мозъка му всички
сръчно сътворени.

Един ден разхождайки се по брега на морето тримата братя видели две паднали дървета - едното било ясно, а другото бряст. Боговете вдигнали дърветата и от тях направили първите хора (ето защо се срещат, дървници са хората - б). Один възхитен от живота на хората, Вили ги дарил с разум и чувства, а Вее - способността да чуват, виждат и говорят.

Мъжът бил наречен Аск, а жената Ембла (много сходни имена с тези на Адам и Ева, не ви ли се струва така, а? - б.р.), от тях произлизат всички раси и народи населяващи Мидгард - света на хората.

От червеите в плътта на Юмир, боговете създали джуджетата, дарили ги с човешки облик и разум, но ги оставили да живеят под земята в скалисти дупки и пещери. Така възникнал светът населен с хора, джуджета и великани заобиколен с море и покрит с небе.

Чак след като устроили света на хората боговете създали свят и за себе си (на това му викам аз да мислиш първо за другите).

Боговете създали Асгард - могъща крепост издигаша се в небето над света на хората - Мидгард.

В Асгард живеят могъщите богове и богини - асите, в прекрасни дворци на зелени поляни.

Световите на богове и хора се свързват чрез прекрасния мост на дъгата - Биврьост.

Над всичко се издига могъщото дърво на живота, ясена - Игдразил. Той е най-хубавото и голямо дърво на света. Корените на Игдразил минават през света на боговете, на великаните и хората. На върха на дървото стоят орел и ястреб, а драконът Нидхьог и неговите сибратя гризат корените на дървото в подземния свят. Под корените на свещеното дърво до извора на живота, живеят трите норни: Урд (Съдба), Верданди (Осъществяване) и Скулд (Дълг). Трите норни определят, съдбите на хората и освен това се грижат за свещеното дърво, което всеки ден поливат с вода от извора на живота.

Игдразил винаги е съществувал, съществува и ще продължава да съществува.

Тази история за сътворението на света и раждането на боговете е използвана от много автори, дори великият Р.Р.

Толкин използва скандинавските митове като основа на изградената от него "Средна земя". Дървото на живота, освен в класическото произведение "Властелинът на пръстените", срещаме и в "Колелото на времето" на Робърт Джордан, в поредицата за Шанара на Тери Брукс, както и в редица други произведения във фентъзи жанра.

Точно на скандинавските саги дължим любимите ни герои в приказната фантастика. Джуджета и елфи, троли и дракони са основни персонажи в почти всички фентъзи произведения.

БОГОВЕТЕ ОТ АСГАРД

Най-важния бог сред асите е Один, той председателства съвета на дванайсетте най-изтъкнати богове. Один с право се смята за баша на боговете и създател на света. Той има много имена и прякори: Хапгют - бог на боговете, Иг - страшния, Хертейд - войнолюбив, Харбард - сивата брада и още много други. Освен със своята сила Один се славел и с голямата си мъдрост, нея той придобил като пил от извора на мъдростта. Изворот бил зорко охраняван от великана Мимир, когато Один поискал да пие от водата, великана му казал:

- Нищо не се дава даром, а най-малкото ум. Какво ще ми дадеш в замяна?

- Всичко, което поискаш, отговорил Один. - За нищо не ми е жал, тъй като мъдростта е по-скъпа от всичко.

- Тогава ми дай дясното си око - казал Мимир.

Один се позамислил и тогава отвърнал:

- Добра, Мимир, съгласен съм. Мъдрият и с едно око вижда повече, отколкото глупака с две.

Сдобил се с мъдрост Один и управлява света на боговете и хората.

От останалите богове най-важен е Тор. Той е по-силен от всички богове и хора. Язди на колесница в която са впрегнати два огромни козела, оттам и едно от имената му Колесничаря. Най-силното оръжие на Тор е огромния му чук - Мьолнир, не една глупава тролска кратуна е разбил Мьолнир, не един леден великан е поразил.

Типична за Тор е битката му с най-силния измежду великаните Хрунгнир, в която богът и могъщото му оръжие побеждават каменния великан. Тор е прочут и със своите похождения сред жените, славата му на голям любовник е превъзхождана само от тази на могъщ войн - победител.

Много и славни са боговете на Асгард, добрият Балдур, покровителят на корабите и морето Ньорд, могъщият и умен Тор, но най-интересен е Локи. Наричат го баша на лъжите. Локи е интригант, измамник, и позор за богове и хора. Безкрайните му сплетни и измами поставят на карта дори безсмъртието на боговете. Но търпението към зловния бог се изчерпва, след като той причинява смъртта на Балдур. След кратко гонение Локи е заловен и окован върху голям камък в една пещера. Над главата му виси отровна змия от чиито зъби капе отрова, причиняваща ужасни болки на подлия и безчестен бог. Жена му държи над него съд в който да пада отровната слюнка, но когато той се напълни тя трябва да стане и да го изпразни, и тогава горчивата капка пада право върху лукавия бог и той вие от болка. И така ще бъде докато настане края на света и на боговете - Рагнарьок.

Локи има и три деца от своята жена великанка. И трите са страшни чудовища - жива заплаха за боговете. Вълкът Фенрир, дракона Йормунганд и ужасната Хел. Боговете се страхували от тях, но не смеели да ги унищожат, затова прибегнали до хитрост за да овържат вълка Фенрир с магическа верига, която той въпреки страховитата си сила не могъл да скъса и го оставили на далечен остров, Тор заправил Йормунганд на дъното на океана, където той лежи и до

ден днешен - опасал земята и захапал опашката. На Хел, боговете дали царството на умрелите, за да бъде там господарка. Когато настане Залезът на Боговете Локи и децата му ще застанат на страната на лошите великани и ще се бият срещу боговете.

Именно легендата за края на света, легендата за Рагнарьок, е това което наистина отличава скандинавските митове и ги прави неповторими и уникални. В нито една от познатите ми митологии няма такъв фатализъм и сяпа вяра в предопределеността на съдбата.

РАГНАРЬОК - ЗАЛЕЗЪТ НА БОГОВЕТЕ

Края на света ще започне с настъпването на ужасната зима наречена Фимбулветер. Ще паднат дълбоки снегове, ще скоче силен мраз, ще духат пронизващи ледени ветрове. Слънцето няма да се вижда. Ще минат три такива зими и помежду им няма да има лято. Обаче преди това три години ще се водят разрушителни войни (не съм виждал поистинска картина на ядрения апокалипсис - бел.а.).

Ще паднат всички вериги. Това ще бъде време на бойните брадви и мечове, време на разсечените шитове. Нешастни ще се скитат хората. Ще бъде часа на вълка и вятъра. В поетичната скалдова поезия се описва така:

Век на секири
и счепени брони,
век на виелици,
вълци и смърт.

Ужасните вълци Хати и Скол ще погълнат слънцето и луната. Земята ще се разтресе, дърветата ще бъдат изкоренени, планините ще се срутят. Ще излезе на свобода ужасният вълк Фенрир, загубил своите окови. Кораби с мъртвци и ужасни чудовища ще доплуват до равнината Вигрид. От юг ще заприиждат черните орди от страната Муспел, ще ги предвожда черния великан Сурт, размахвай огнения си меч.

От Асгард ще излязат боговете и богините, предвождани от Один. Могъщите герои от Валхала, които са чакали този миг ще излязат през множеството огромни врати на небесния дворец и ще се спуснат по моста на дъгата към мястото на боя.

В страховитата битка ще загинат много богове и герои. Один ще бъде погълнат от Фенрир, Тор ще победи змея Йормунганд, но ненаправил и десет крачки ще падне поразен от отровата му. Синът на Один, Видар ще заеме мястото на баша си и ще разкъса на две ужасния Фенрир.

След това черния гигант Сурт ще потопи в огън всичко, Асгард и Мидгард ще заприличат на пламтяща пеш. Войните на Один ще умрат, хората, ще загинат, елфите и джуджетата също ще бъдат погубени. Всички създания и животни ще загинат, полземните твари също ще умрат. Слънцето ще бъде тъмно и по небето няма да има звезди. Земята ще потъне в морето.

Това е ужасяващата и потискаща картина на Рагнарьок-края на боговете.

Разбира се има и ново начало, Земята ще изплува от дълбините, на небето ще изгрее дъщерята на Слънцето, която то е могло да роди миг преди да бъде погълнато. Единствените оцелели хора Лифт и Лифтразир ще родят деца и така ще просъществува човешкият род.

Дори от скромния по обем информация, която ви дадохме се вижда голямата роля на скандинавските саги в най-популярния фантастичен жанр. Елфите и техните тъмни по душа и образ събратя, могъщите дракони, храбрите джуджета и свирепите берсерки населяват удивителния свят на приказната фантастика.

В следващия брой ще ви запознаем с митологията на келтите и древните уелси.

НИКОЛАЙ ШАРАПОВ

Tomb Raider Chronicles EIDOS

Пред нас е поредната игра от фамозната серия за чаровната и сексапилна археоложка Лара Крофт. В нея играчът отново ще има възможност да са наслади на заслужавашата олимпийски медал в леката и "тежката" атлетика героиня.

Tomb Raider Chronicles предлага на играча обиколка по различни части на земното кълбо, от потайно скрити из цялата планета храмове до

ледената пустош на Русия. Тук-таме ще намирате дори извънземни артефакти...

Графиката на играта е доста посредствена и това се дължи на факта, че тя е базирана на енджина на Tomb Raider II. Звуковото оформление е на сравнително добро ниво.

С две думи това е игра на която ще обърнат внимание единствено страстните фенове на каква Лара и тези които жадуват за приключения във виртуалния свят на археологията.

The Mummy KONAMI

Ето още една игра свързана с разкопки, древни тайни и зловещи гробници. Както нерядко се случва един касов

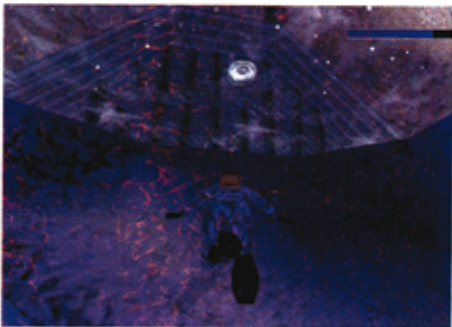
филм се слобии със своята компютърна версия, чиято хронологията следва действието от кинолентата. Вашият герой ще влезе в кожата на Бренди Фрейзър.

Графиката на играта е добра, това може да се каже и за звука.

The Mummy е заглавие средна ху-

бост, за което казаното като заключение и за Tomb Raider Chronicles.

Като голям фен на Индиана Джоунс искам да кажа само едно. "Искаам нов Инди на монитора ми! Това е!"

ГЕЙМФАКТОР

Betrayal at Krondor SIERRA

В този брой ще обърнем поглед малко назад и ще насочим вашето внимание към една немного нова, но затова пък твърде хубава игра. Става дума за излезлия през 1998г. хит на Sierra Return to Krondor. Това е продължение на една от най-добрите ролеви игри за 1994г. - Betrayal at Krondor. Причината да ви занимаваме с тях се дължи на факта, че сюжетът на двете заглавия се развива в създадения от Реймънд Фийст свят на Мидкемия.

По време на приключението, играчът управлява действията на петима персонажа: Скуайър Джеймс - майстор крадец; Кейшианската магьосница Джазара; Уилям Кондоан, който е син на магьосника Пър; суровия воин-поклонник на Ишан на име Брат Солон; и Кендарик, непримиримия вълшебник, чийто магически умения са единствената надежда на групата.

Сюжетът на историята се върти около изчезването на най-съкровенията реликва на Ишанианската Църква, артефакт с поетичното име "Съзата на Боговете". Банда безскрупул-

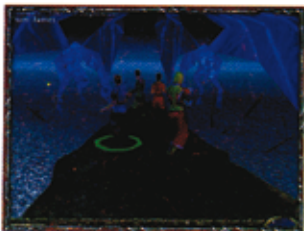
ни пирати, наети от Сиди, мрачен полу-побъркан чародей, се опитват да откраднат "Съзата" от кораб на ишанианската църква, но по време на атаката, се престарават и го потапят, в следствие на което артефактът се озовава на дъното на Горчивото Море.

Опитите на главните герои да открият "Съзата" ги поставят във вихъра на свиреп конфликт между три групи, опитващи се да сложат ръка върху нея. Така вашата група от авантюристи ще трябва с помощта на меч и магия да спаси света в едно завладяващо въображението ви приключение.

Тяхната задача ще ги отведе от красивия палат на Крондор, през лабиринта от тунели в канализацията на града, до населените с духове дълбини на храм, посветен на зла сила, древна колкото самите богове.

Играта предлага над 60 вида магии, всяка със свой уникален ефект, както и над 180 NPC-та. Много интересна е и изключителната система за алхимически експерименти, с помощта на които ще можете да се сдобивате с най-различни отвари и мазила.

Това е игра, която всеки любител на книгите на Реймънд Фийст трябва да изиграе.

ЛАРА КРОФТ - НАЙ-СЕТНЕ И НА ЕКРАНА

Не са малко на брой филмите вдъхновени от компютърните игри. "Смъртоносна битка" и не така успешния "Космически пилоти" са примери, за които веднага се сещаме. От години се обсъжда проекта "Tomb Raider: The Movie" и не малко се изписа за него. Големият проблем не беше бюджета, режисьора или разпространителя, а това кой (пардон-коя) ще изиграе ролята на забележителния (най-вече във физическия смисъл на думата) персонаж Лара Крофт. В началото две актриси си спорваха мястото за ролята - Елизабет Хърли и Дрю Баримор. За радост или не (по-скоро второто...) нито една от двете не спечели надпреварата.

Феновете одобриха Анджелина Джоли ("Хакери", "Да изчезнеш за 60 секунди") като окончателен избор на продуцентите и продукцията вече твърдо стартира. Конците "дърпа" Саймън Уест - човекът, превърнал посредствения екшън "Въздушен конвой" в приличен за гледане хит. Сюжетът все пак се пази в тайна, което напоследък е запазена марка за производителите на запад, но зрителите с радост могат да очакват зрелишно пресъздаване на експлозивно-приключенската атмосфера на играта. Препратките към филмите за Индиана Джоунс вероятно ще са още по-чести, още повече след като филмът се появи по екраните през юни 2001г. Носителката на "Оскар" Джоли (чийто баща Джон Войт също участва в проекта) не е Харисън Форд, но славата ѝ на екшънгероиня из Холивуд няма скоро да увехне.

А нишо чудно Лара Крофт да оживее и за "Tomb Raider 2"...

ве), но актьорът с усмивка отрече спекулациите и вместо да "забрави" за обещаното продължение, той го потвърди. Това гарантира и завършването на Бари Пепър като храбрив борей за свобода, изправен срещу антагониста Търл (подмолния герой на Траволта).

В крайна сметка самият Лукас похвали ефектите на "Бойно поле Земя" и феновете останаха доволни, но това нито напълни касите, нито настрои по-благосклонно критиците. Дано резултатът убеди "Уорнър Бразърс", че ако първият опит е по-скоро лош, то вторият може и да е успешен...

ТИМ БЪРТЪН РЕЖИСИРА МАЙМУНИ

След инцидент група астронавти се озовават на дива планета, много подобна на Земята, където племена от разумни маймуни ги залавят и се опитват да ги убият... С опростени думи това е сюжета на класическия филм "Планетата на маймуните", заснет през далечната 1968г. от Франклин Шафнър (успехът му е последван от половин дузина продължения, никое от които не достига стойността на първообраза). Умишлено спестявам страховитата развръзка, която за почитателите на жанра едва ли е непозната.

Връшаме се в наши дни и от Шафнър скачаме на Тим Бъртън. Мрачният, гротесков стил на "Батман" никак не приляга на проект като високобюджетния "Планетата на маймуните" (носещ работното заглавие "The Visitor"). Но е факт: снимките започнаха, и самият Марк Уолбърт ("Буги ноши", "Перфектната буря") ще изпълни ролята, изиграна навремето от непоклатимата актьорска фигура Чарлтън Хестън. Партньори на Уолбърт са Тим Рот и

КИНОФАКТОР

"УРА!" ЗА НОВОТО "БОЙНО ПОЛЕ ЗЕМЯ"

Злите езици и критиците в САЩ оплюха и обрекоха фантастичния епос "Бойно поле Земя" още преди да излезе на екран през май 2000г. Мрачният екшън за тиранични и жестоки извънземни, завладели планетата ни, бързо се срина в боксофис чартовете, и това го превърна в най-големия провал на годината. Джон Траволта продуцира и игра в смелата адаптация по Л. Рон Хабърд (фантаст, който преди десетилетия положи основите на скандалната Сциентология) и обеща продължение. Книгата е с нескромен обем, което я прави трудна "хапка" за всеки сценарист. Затова звездата от "Лице наизмаем" се зарече да доразкаже историята (вероятно пак с помощта на режисьора Роджър Крисчън), която едва бе преполовена в първия филм.

Бюджетът на екранизацията е над 80 млн. долара, а лентата не успя да направи и 25 млн. в Шатите, което е повече от тревожно. Траволта бе обвинен, че чрез филма си пропагандира философията на Сциентоложката църква (на която той и съпругата му са члено-

Хелена Бонъм Картьер. Компанията "Туенти Сенчъри Фокс" дълго търсеше подходящ режисьор за проекта и първо се бе спряла на имена като Джеймс Кемърън и Майкъл Бей. След финансовия провал "Марсиански атаки" всичко изглеждаше загубено за Бъртън, но студиото го нае след успеха на хоръра "Слийпи Холоу", който събра солидни приходи. Очаква се този нов вариант да бъде изненадващо различен от оригинала, но това не успокоява песимистично настроените, които смятат, че кулов филм като този не се нуждае от римейк, а от "re-release" (повторна премиера, като при "Star Wars" и "Заклинателят").

"МУМИЯТА" ШЕ БЪДЕ ТРИЛОГИЯ

Липсата на оригинални сюжети и комерсиалния успех на вече утвърдили се заглавия, са причина за пороя от стари герои и събития в нови премени. "Мумията" на Стивън Съмърс бе наречен в началото "римейк", но в последствие се оказа свободно и неангажиращо вдъхновение, повлияно от стария, черно-бял филм на ужасите с Борис Карлоф. Това заглавие, въпреки посредствеността си, но благода-

рение на запомнящите се визуални ефекти, натъпка киносалоните и се превърна в една от двайсетте най-касови ленти за всички времена, прибирайки над 410 млн. долара от световния си показ. Това бързо задвижи идеята да се заснеме още по-зрелишно и очаквано продължение, отново написано и режисирано от Сиймърс.

Основният актьорски екип на "Мумията се завръща" е запазен, но сега Брендън Фрейзър и Рейчъл Уайз вече са женени, а "братът" на Уайз - британецът Джон Хана, пак ще разсмива с простовато-ироничен хумор. Гологлавият Арнолд Восо ще плаши и тероризира като мумията Имхотеп с още по-настъргвана жестокост, но този път действието на историята няма да е ситуирано само сред празната пустош на пустините.

Из интернет вече бе пуснат трейлър към филма, по който може да се съди, че втората част не само ще е по-скупа, но ще е и с много повече действие от първата... което, разбира се не гарантира по-доброто качество (въпреки маговете от "ILM", пак поели работата по компютърната анимация). Премиерата е предвидена за късната пролет на 2001г., когато ще се види дали в филма има повече смисъл от предшественика му или единствено повече прах и песчинки.

КРИСТОФЪР ЛИЙ ВЪЗКРЪСВА

Елдарният британец Кристофър Лий (прочул се най-вече с ролите си в няколко филма за граф Дракула, но участвал също и в безброй други хоръри и приказки за свръхестественото) ще получи шанс за възкресение. Напоследък забравен от публиката заради напредналата си възраст и много лоши продукции, в които взе участие през последните две десетилетия, актьорът сега се снима в две изключително дългоочаквани заглавия.

Снимките на проблематичния проект "Властелинът на пръстените" на Питър Джексън текат с изключителна трудност, но по всяка вероятност до Коледа 2001г. екранизацията по Толкин (сменила няколко пъти премиерната си дата) ще види бял свят, с което демоничното присъствие на Лий отново би покосило с очарованието си зрителите.

Холивудският ас Джордж Лукас пък го е ангажирал за сравнително малка, но значителна роля в снимащия се в момента "Епизод 2". Достойното обаяние на британското присъствие в поредицата "STAR WARS" ще се запази и занапрега.

"Властелинът на пръстените" вече се сдобил с неофициален трейлър, където сред шубраши и неясни панорами не може да се различат почти никой от актьорите, но "пиратската" рекламна роля към "Епизод 2" позволява на Лий екранно присъствие от няколко секунди (използван е кадър от по-стар филм на звездата).

Засега няма сведения, дали бившия румънски кръвопиес ще продължи участието си в други висококасови проекти.

АДАПИРАТ "ФАТАЛЕН СРОК" НА КРАЙТЪН

Сюжетът на "Фатален срок" (последния засега роман на суперуспешния автор Майкъл Крайтън) описва премеждията на един професор и група студенти от Йейл, изгубени в

далечната 1357г. Телепортацията им от наше време до средновековна Франция се осъществява с помощта на свръхмодерна машина - сензационно изобретение на квантовите технологии.

Книгата пожъна успех в САЩ (несравним с този на някои от по-ранните творби на Крайтън), но бързо бе забравена и като цяло не спечели особено внимание. В момента на пазара е играта "Timeline", а филмът предстои да се снима. За режисьор се спряга името на Ричард Донър (направил "Супермен" и всичките издания на "Смъртоносно оръжие"), а бюджетът, който "Paramount" са отпуснали е 80 млн. долара. Сценарият е дело на дебютанта Джордж Нолфи, а отложените снимки (първо за август 2000г., после за началото на 2001г.) засега нямат определена дата.

"НЕУЯЗВИМИЯТ" - РАЗОЧАРОВАНИЕ ИЛИ...?

Почитателите на М. Найт Шиамалан не бива да очакват от "Неуязвимият" един вариант на "Шесто чувство 2". Историята е колкото сходна, толкова и различна, но преди всичко трябва да е ясно, че това не е разказ за призраци, а един по-сдържан поглед върху "superhero" тематиката. Брус Уилис не е човекът-прилеп с наметало, а объркан застаряващ родител с проблеми в брака и едно различно "шесто" чувство, което в последствие той овладява.

Свръхестественото и необяснимото си партнират еднакво добре, както Уилис и Самюъл Л. Джексън (тук в особено добра, но и нетипична роля). Двамата имат опит след третия "Умирай трудно", но там работата им бе по-задълбочена в екшън-сцените, а в "Неуязвимият" изплуват по-психологическите и тихи, но напрегнати епизоди. Режисьорът бе обещал новия му филм да бъде изпълнен с действие и веднага може да се отбележи, че ако това е била целта му, то той не се е справил въобще. Достойнствата на филма не са в една влакова катастрофа, в комиксовата статистика (над 6 млн. броя комикси се продават в Шатите за една година!) или в Робин Райт-Пен като съпругата на единствения оцелял (късмет или съба?). Сценарият обсъжда със зрителите една любопитна проблематика и, въпреки че ние така и не разбираме защо Неуязвимият е такъв, какъвто е, гледането на трилъра е по-скоро удовлетворяващо.

Проблемът на тази творба е, че вече доказано успешния режисьорски похват, приложен в "Шесто чувство" (меланхолично, леко забавено присъствие на образи и случки, които периодично се разбуждат от зимния си сън с крясък на страх или агония) няма адекватна намеса при настоящия конфликт. С една и съща стръв успехът трудно се лови два пъти, но аз съм по-скоро "за" отколкото "против". Пък и е приятно в на пръв поглед преказуемия финал - когато не очакваш интересна развръзка - да ти бъде сервиран шантав обрат.

"Аз съм Спъкления човек (Mr. Glass)" - припомня ни Илайджа, героят на Самюъл Л. Джексън, и ние се сещаме, че стъклото лесно се чупи, а пък счупеното спъкло лесно реже.

TOMB RAIDER

www.trmovie.com

www.cinemayhem.com/tombraider

www.tombraidermovie.com

THE MUMMY

www.themummy.com

BATTLEFIELD EARTH

www.battlefieldearth.net

MICHAEL CRICHTON

www.crichton-official.com

LORD OF THE RINGS

www.lotr.com

UNBREAKABLE

www.areyouunbreakable.com

БЛАГОЙ Д. ИВАНОВ

АНИМАЦИОННИ И КОМИКСОВИ ГЕРОИ ОТ ПЛЪТ И КРЪВ

В последните двадесет години кинопазарът предлага многобройни сюжети, описващи съдбите на хора, надарени със свръхестествени способности. Редица от заглавията мигновено постигнаха успех и с това вълната на комиксите трайно се нанесе в Холивуд.

В по-ранните години на шоубизнеса зрителят е разпознавал мускулистите "добряци" най-вече от телевизионния екран. Чак през 70-те години настъпва прогрес с първия филм за Човека-паяк (много слаб и неслучайно вече забравен телевизионен опит), а след това и за Суперман, който пожънва голяма слава с изключително високите финансови постъпления. Явно пресният спомен за доброто представяне на Кристофър Рийвс е повод да Тим Бъртън да възкреси популярността на супергероя, режисирайки Майкъл Кийтън в "Батман" през 1989г. По-късно Бъртън възнамеряваше да поеме и римейка на "Суперман" (проект, който бе набрал скорост, но по-късно бе спрял заради проблеми с бюджета и сценария; сега се обработва възобновена версия на оригиналния филм).

За "Човека-паяк" също ще има нов живот. От "Колумбия Пикчърс" са потвърдили за напредналата пре-продукция, а за главната роля е избран Тоби Магуайър ("Плезинвил"), на който вероятно ще партнира "американската прелест" Мена Сувари.

Избора на актьорския състав допълва тенденцията за набиране на все повече "тийн" актьори, което гарантира интереса на публиката, но е далече от автентичността.

Сюжета на "Човека-паяк" се обработва от Дейвид Коеп (адаптирал първите две части на "Джурасик парк", първата "Невъзможна мисия" и др.). Премиерата е предвидена за пролет 2002г., но рекламната кампания отдавна започна.

"Wonder Woman" е друг проект, който чака реализация. Според формулата на успеха и тук имаме адаптация от "Marvel Comics", а Сандра Бълок е сред претендентите за ролята. Един "бронзов" герой ще превзема боксофиса в "Doc Savage" с Арнолд Шварценегер (това може би ще бъде една от последните истински екшън роли на звездата...). За режисьорския стол спорят Чък Ръсел и Франк Даробонт.

Когато през 1994г. Алекс Прояс засне "Тарванът" всички разбраха, че дори от мрачната готика може да се изкопчи развлечение. Смъртта на Брендън Лий не спря производителите и след първия филм, бял свят видяха още два (последният от които е тъжен провал в много отношения). Сигурно до няколко години на екран ще излезе и четвъртият филм от поредицата, който носи работното заглавие "Revelation". Всъщност покрай "Тарванът", "Споон" и "Блейд" се зароди особен интерес към "хорър"

комиксите: мрачните визии и гротескните създания може да изместят "панаирните" супергерои, а актьори като Уесли Снайпс проправят в жанра път и на чернокожите. В отговор на това са по-комичните персонажи - миналата година Стан Уинстън превърна Матю Бродърик в "Инспектор Гаджет", а за новите "Мъже в черно" усилено се говори и очакването е голямо. Скандалният шоумен Хауърд Сърн също е решил да допринесе с нещо в тази област. Той се подготвя за шантава роля във фантастичната комедия "The Adventures of Fartman" (именно Хауърд ще изпълнява ролята на Пръдълто).

През 1999г. вниманието бе насочено към екшън продукцията "X-Men" на Брайън Сингър. Това е адаптация на комиксова поредица (отново "Марвел"), създадена още през 60-те години от Джек Кърби и Стан Лий. Премиерата на дългоочакваното заглавие бе изпълнена с вълнуване от страна на феновете. Производителите от "Фокс" запазват традицията си всяка година да радват зрителите с касови хитове. В титаничните битки из боксофиса "X-Men" се справи повече от добре (приходите от първия уикенд надминаха очакванията - цели 57,5 млн. долара!). Но още преди премиерата се заговори и за евентуални продължения, а Патрик Спарт сподели, че всички актьори от екипа от самото начало имат сключен договор поне за още един филм.

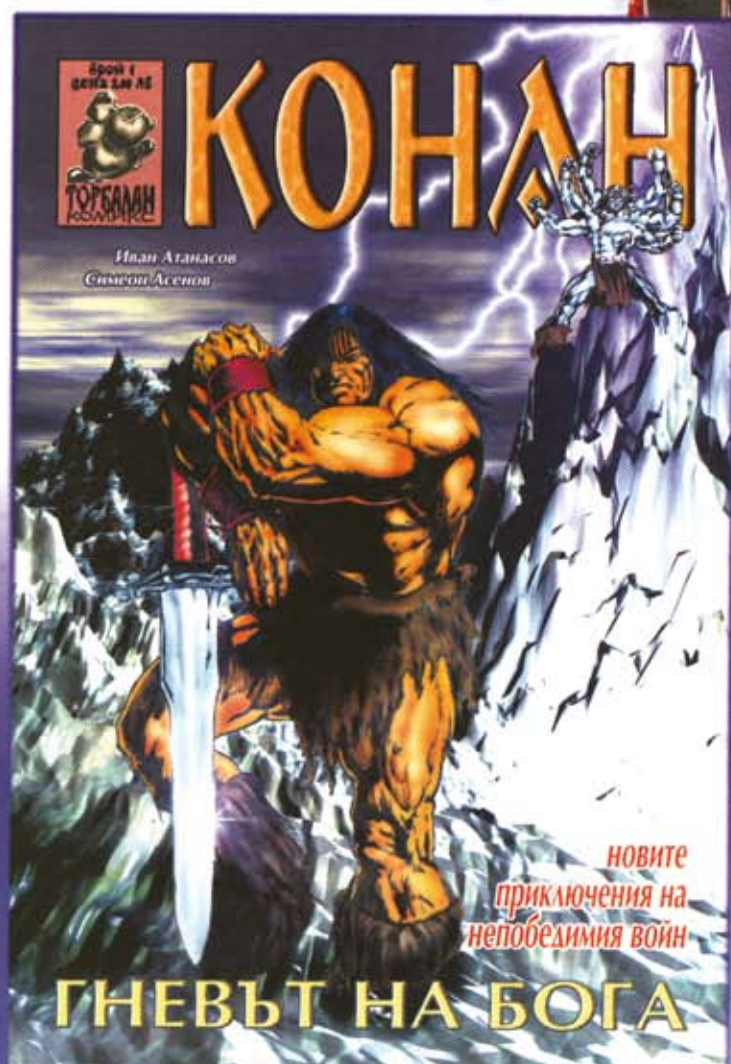
Какво е бъдещето на рисуваните герои? За в близкото бъдеще се "шушука" около пети "Батман", но след разочарованието от последния филм още нищо не е потвърдено и насрочено. По едно време имаше слухове и за "The Hulk", в който Стив Бушеми трябваше да играе зеленият ядрен гигант, но след предварителните изчисления за разходите от "Юниверсъл" са ударили временна "пауза" на разточителния проект. Интерес представлява и "Фантастичната четворка" - друг популярен комикс, който по-късно (подобно на "X-Men" и също подготвяния за голям екран "Iron Man") бе превърнат в анимационен сериал. Джон Войт пък е в преговори за страховития "Ghost Rider".

Трудно е да се предскаже докъде ще стигне развитието на технологиите и как това ще се отрази на фантастичните филми. Супергероите - каквито ние всички искаме да бъдем, вероятно никога няма да омръзнат. Предстоят толкова много адаптации

по сериали и комикси, толкова много продължения (втората част на "Споон" и "Blade: Bloodhunt" например), че за нас, зрителите, остава едно успокоение: "I'll be back!" - в киносалона, пред малкия екран, във видеотеката...

БЛАГОЙ Д. ИВАНОВ

ВЕСЕЛА КОЛЕДА С
"ТОРБАЛАН"
КОМИКС

gamers'

Списание
за компютърни игри
на един дъх!!!

DELL® - №1

Продажби и на лизинг

- DELL** – производител № 1 в света за големи и средни клиенти
- DELL** – № 1 на пазара в САЩ
- DELL** – над 28 милиарда USD обем на продажбите за 1 година
- DELL** – 5 последователни години с ръст над 50%
- DELL** – компютри на върхово технологично ниво по поръчка
- DELL** – единственият PC производител в класацията на Fortune Top 10 1999, 2000 г.

Сертификат
за качество по
ISO 9001

ib Index-Bulgaria

www.index.nat.bg

Официален дистрибутор за България

София, Младост 1, блок. 9; тел.: 02/974 3898, 975 3465, 975 3331; факс 02/975 3681; e-mail: index_bulgaria@irex.com;
Варна 052/ 303 437; Габрово 066/ 31 104; Пловдив 032/ 633 300; Русе 082/ 277 603; Троян 0489/ 52 485

Dell, the Dell Logo, PowerEdge, Dimension, Latitude are registered trademarks of Dell Computer Corporation. Intel, the Intel Inside logo and Pentium are registered trademarks, Pentium III Xeon is a trademark of Intel Corporation. Other trademarks and tradenames are used to identify the entities claiming the marks and names of their products.